

5
—
1982

**živá!
SLOVA**

BY
POZNALA
VŠECKA
KRÁLOVSTVÍ
ZEMĚ,
ŽE
JSI
TY SÁM,
HOSPODINE,
BOHEM

2 Kr 19:19

ČÍSLO 3 V UDALOSTIACH

TRAJA mužovia odišli DOLU:

1. Svätý, ktorý opustil určené miesto obecenstva s Bohom — 1M 12:10
2. Služobník, ktorý sa chcel vyhnúť zverenej práci — Jon 1:3
3. Kňaz, ktorý neprejavil lásku k bližnemu — Lk 10:31

TRI návštevy Pána Ježiša v Betánií:

1. Ako učiteľ — Lk 10:38, 40
2. Ako súcitiaci priateľ — J 11:18, 35
3. Ako trpiaci Spasiteľ k pomazaniu — J 12:1, 9

TRI osoby, o ktorých bolo povedané, že zomreli:

1. Marnotratný syn, ktorý opustil Otca — Lk 15:24
2. Rozkošiaci vo svete — 1Tm 5:6
3. Vyznavač, ktorý má len meno, že žije — Zj 3:1

Večný život 5/1975
pripr. -jos

Boh... nás teší v každom našom súžení, aby sme aj my mohli tešiť tých, ktorí sú v akomkoľvek súžení.

2. KORINTIÁNOM 1:4

Niekedy sa v duchu pýtame: Prečo prišlo na nás toto súženie? Jedna z odpovedí je v prečítanom teste: aby sme boli potešení Bohom a tak mohli aj my po tešovať druhých. Toto je zvláštny princíp Božieho kráľovstva, ktorému bol podriadený aj sám Pán Ježiš. On musel byť vo všetkom pripodobnený bratom, aby potom mohol byť milosrdný a verným veľkiazom. Pretože sám trpel, keď bol pokúšaný, môže pomáhať pokúšaným (Žd 2:17—18). Bol pokúšaný vo všetkom ako my (ale bez hriechu), preto sme sme pristúpíť pred neho so smelou dôverou, že nám bude milosrdný a pomôže nám v pravý čas (Žd 4:15—16). Skúsme sa teda aj my divať na našu skúšky tak, že po ich prekonaní budeme vedieť, ako poradiť tým, ktorí sú rovnako skúšaní. V tom je tiež tajomstvo, prečo Pán dovoľuje, aby nás satan pokúšal. Ak obстоjujime a zvíťazíme, môžeme pomáhať pokúšaným, ak klesneme, budeme ich vystríhať. Preto milujúcim Boha všetko pomáha k dobrému. Potešovanie druhých je veľmi potrebná a vzácná služba. Pán Ježiš ju zvlášť hodnotí. Ved ak navštívime nemocného, navštívime vlastne samého Pána. Ako veľmi nás poteší správa o tom, že celý zbor sa modlí za nás, keď sme nevocní. Je to ako balzam na ranu, keď sa niekto spolu s nami modlí za problém, ktorým sme tiesnení. Často býva niekoľko minút potešujúceho rozhovoru a modlitby viacej ako polhodinové kázanie v zhromaždení. Nezanedbávajme túto veľmi dôležitú službu lásky, pre ktorú nás Pán vystrojuje aj tým, že nás vede cez skúšky, v ktorých prelievame slzy.

-jos

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústredním cirkevním nakladatelství v Praze. — Rídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vycházi šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

charisma život věčný

5.23

„Odplata za hřich je smrt, ale **milost Boží** život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem“. V původním textu je zde užito slovo „charisma“. Mnozí si zvykli spojovat toto slovo převážně s činěním dary či „glosolálie“ (mluvením jazyky). Písmo svaté však nerozděluje duchovní dary ani podle důležitosti, ani podle velikosti. Uvedený text nás uvádí do listu Římanům, kde se slovo „charisma“ vyskytuje celkem pětkrát, a to vždy v pozoruhodné souvislosti s milostí Boží, které se dostalo hříšnému člověku. Totiž, s odpuštěním hříchů, ospravedlněním, tj. darem SPASENÍ. (Ř 1:11 — „milost duchovní“ — jako dar sdílení v obecenství; 5:15, 16 „milost“; 6:23 „milost Boží — život věčný“; 11:29 „dary“.)

V listu Římanům je s velkým důrazem ukázáno na moc evangelia, dar spasení, a to v přímé závislosti na Duchu svatém (viz 8. kap.). Radost z jistoty, že jsme byli vykoupeni Bohem z pomíjivosti (1Pt 1:18—19) je nesmírná věc. Je dílem Ducha sv., které započalo o letnicích a dosud trvá. „Skrze jednoho zajisté Ducha my všechni v jedno tělo pokřtěni jsme...“ (1K 12:13).

Kdo se odvrátil od cesty hříchu a obrátil k Bohu, je Duchem svatým veden k duchovním věcem, smí Boha oslovovat jako nebeského Otce a má ujištění, že je Božím dítětem (Ř 8:14—16). Jeden z možných překladů tohoto místa zní: „Ten Duch spolu s duchem naším svědčí, že jsme děti Boží...“. Tím je krásně vyjádřena i naše účast. Ztotožňujeme se cele s Božím slovem, jsme ho poslušní. Náš duch se podřízuje Ducha Božímu.

ŽIVOT VĚČNÝ podle Písma svatého je mnohem víc než vědomí existence po smrti a dosažení nebeské blaženosti jako posledního východiska z beznaděje smrti. Mnozí křesťané jsou ochuzeni o skutečnost, že život věčný jako Boží dar (charisma) chce působit již v přítomnosti. Jinak řečeno: Víra v Pána Ježíše nás spojuje s Jeho budoucností, která je církvi již na zemi přítomná.

U Boha neplatí zákony času, ani omezení prostoru. Pán je včera — dnes — tentýž na věky. A tak charismu věčný život je nejen naděje pro budoucnost, ale i realita pro přítomnost. Je to schopnost žít z budoucnosti Kristovy, je to „chudit s Bohem“ (Enoch). Dávat již v tomto životě místo i čas pro působení nevypravitevní radosti z věčného života jako Daru Božího.

Věřící mají vědomí „života po smrti“, někdy však vidíme pouze jednosměrnou cestu k cíli „na druhé straně“. Tělo, které podle Písma „nechápe věci Ducha Božího“, nám často brání vidět „dvousměrný provoz“ — totiž působení věčného v tomto časném. Chce být proměňující silou, formující nás do obrazu Kristova. Milostí Boží, vycházející nám vstříc, stojící při nás. Moudrostí Boží, která nás chce provést labyrintem světa.

Tato skutečnost musí v našem životě působit zjevné proměny. V prvé řadě změna chování, vztah k okolí, růst mravních kvalit. Písmo jasně říká, že svět má vidět „skutky naše dobré“ a křesťan je pro ně „stvořen“ (skrze znovuzrození) — aby v nich chodil. To se týká i veškeré činnosti, zaměstnání — vše má nové kriterium: „Jako Pánu a ne lidem.“

Křesťan má, žel, tu vlastnost, že svou „jinakost“ projevuje snadněji v podvinosti. Je spíše „samorostenem“ — zajímavým extrémním útvarem, než „živým stromem nesoucím chutné ovoce“.

Avšak pouhá snaha po vzorném životě, byť i úspěšná, nevyčerpává náplň

života víry. Svět vidi naše snahy v téže rovině jako všeobecné usilování o „lepšího člověka“ — což je teoreticky cílem mnohých filozofických směrů a mnohých dobročinných institucí v praxi. Život v moci Ducha Kristova je mnohem víc. Zasahuje celou bytost — ducha, duši i tělo (1Te 5:23).

Znamená to podstatné ovlivnění celé životní sféry křesťana. Nejen dobré chování, každodenní ztištění, návštěva shromáždění — což v nejednom případě upadá v prázdnou zvykovou formu — ale opravdový zásah v oblastech vůle, rozumu i citu.

Není zde místa na rozbor celoživotní angažovanosti věřícího člověka. Chceme však upozornit na hloubku dosahu moci Boží milosti (= charisma). Na to, že sféra nového života je dosažitelná a záleží na nás, zda opravdu chceme „s Kristem povstat“ a žít jako „nové stvoření“.

Pak se nás osobně dotknou otázky jako: Jsou moje cíle, předsevzetí v souladu s Boží vůlí? (Volba povolání, bydlení, životního partnera, přátel, zálib, atd.) Jak si počínám, jsem-li úspěšný? (Dobrý příjem, postavení, sebeuplatnění, touha po slávě a moci?) Zvítězili jsme nad pokušením blahobytu? Jak prožívám naopak chvíle zklamání, ponížení, různého souzení, bolesti, křivd, nedostatku? Jak reagujeme na nespravedlnost a provokace? Jsme strůjci pokoje uprostřed nepokojného světa? Máme moc přemáhat zlo dobrem? atd. — Apoštol Pavel mohl říci: „... umím hojnou mít i nouzi trpěti. Všecko mohu v Kristu, kterýž mne poslal“ (F 4:12).

Dar věčného života jako charisma umožňuje vidění všech věcí v pravém světle, ve skutečných rozměrech, v jiné perspektivě. Chce nás naučit správnému hodnocení myslí důležitosti. „Věčný život“ takto prožívaný nebere zemské události ani tragicky ani příliš optimisticky. Ví, že všechny zemské cíle jsou pomíjivé. Nic z pozemského není hodno toho, abychom se k tomu celou bytostí upfnali. Tím méně se nechali jimi ovládat. Správné hodnocení však nepřipouští ani pasivitu či rezignaci.

Úspěšný život víry závisí na opravdovosti našeho přístupu k „Božímu království a jeho spravedlnosti“, přeneseno do dnešního jazyka: Na angažovanosti údů na těle Kristově, na životě a práci v obecenství sboru a rodiny.

Projevy nového života v Kristu jsou ochromeny, pokud nedovolíme Duchu svatému zaujmout řídícího postavení.

Nový život v Kristu Ježíši — ke kterému jsme povstali s Kristem, je nesmírně bohatý. Díky Bohu, že je i pro nás možný, ale také v obžívající moci Ducha svatého.

Proto je zcela logické, že i oblasti, ve kterých se lidský život odvíjí, jsou v Písme rovněž označeny jako „charisma“. Jde o stav „manželský“ a „stav svobodný“ (1K 7:7).

To je potřebné světlo do šera lidských osudů. Pán si přeje, aby právě nejcitlivější sféry lidského života byly povzneseny nad úroveň „zemských přirozeností“ — jak bývají chápány z hlediska psychologie, sociologie, biologie, sexu apod.

Pavel vychází ze své zkušenosti „svobodného stavu“. Nenaříká na osamocenost, nedostatek citového života, nepostrádá lidskou sympatičku a „lásku“, nepěstuje ani netrpí nějakou askezou. Přijal a žil svůj „osamělý“ stav jako charisma, dar Boží. Proto mohl nepsat: „Přál bych si, aby byli všichni jako já, ale jeden každý má vlastní dar (charisma) od Boha, jeden tak a jiný jinak“ (1K 7:7). Je to pozoruhodné poučení. Ukázání nové kvality života, který má dokonalý obsah i formu. Hůrce jsou na tom ti, kteří z nedostatku víry a poddávání se vlivu Ducha svatého prožívají svůj stav jako „nešťastí“, „ránu osudu“, „nesplněné naděje“, „životní fiasco“, či vyloženou nespravedlnost a křivdu. Obyčejně se potom zatvrdí, vzbouří a „pomohou“ si sami bez Boha i za cenu svazku s nevěřícími. Pak ovšem život nemůže mít charakter daru Božího — charismatu! Podobně však naříkají i ti druzí — ženatí (provdané). Manželství se jim někdy stává nesnesitelným „poutem“ svým omezením, zklamáním v druhém nebo „nutným zlem“, dokonce

i „pekle“, ačkoliv je ono právě tak Božím darem, jedním z nejvzácnějších v životě člověka! Písmo ukazuje nové řešení v povýšení svobodného i manželského stavu do nové — mnohem vyšší morální a duchovní úrovně. A to je možné jen mocí Ducha svatého. Mnozí křesťané se nedovedou vyrovnat se skutečností, která je jim od samého začátku důrazně připomínána. Totiž, že většinou žijeme v prostředí se zcela odlišnými názory. Proto praví Pán Ježíš: „ALE VY hledejte nejprve Království Boží...“ (Mt 6:31—33). To je nový program od ŠIROKÉ CESTY. K tomu jsme byli „vytrženi z tohoto přítomného věku zlého“ (Ga 1:4). „Vytržení z moci temnosti...“ (Ko 1:13). „Vysvobozeni z těla smrti ...“ (R 7:24—8:2). „Přeneseni ze smrti do života“ (1J 3:14). „Povoláni ze tmy v předlivé Jeho světlu...“ (1Pt 2:9). Těžiště naší víry musí proto spočinout v pravdách Božího slova, které vede k vnitřní vyrovnanosti v Kristu skrze Ducha svatého. Posun tohoto těžiště „jinam“ (např. do oblasti nezvladatelných citů, pouhých individuálních zkušeností, mystických či okultních vidění atd.) znamená nebezpečnou labilitu, při níž dochází k porušení duševní a tím i celé životní harmonie. -ek

800 ROKOV

OD NARODENIA FRANTIŠKA Z ASSISI

V tomto roku si připomínáme významné jubileum — narodenie Františka z Assisi, zakladateľa reholného bratstva lásky a milosrdenstva —, kresťana, ktorý na svoju dobu ukázal krásu Kristovho evanjelia v slove i skutku.

Narodil sa v roku 1182 v Assisi, ako syn bohatého kupca, typického predstaviteľa v Taliansku vtedy sa vzmáhajúceho mešťianstva. Od útleho detstva sa celkom odovzdal do Božej služby. Vlastnoručne opravoval kostoly a kaplnky a hoci neboli nikdy kniazom, všade okolo seba hľasal Kristovo evanjelium. Keď ho otec vydedil, obliekol si rúcho, aké nosievali najbiednejší ľudia tohto kraja: kutňu a kapuciu, previazanú povrazom. Zil iba z milodarov. Napriek prenásledovaniu a nepochopeniu nasledovali ho mnohí mladí ľudia. Bol veselý povahy, mal rádosť zo života, miloval spev a poéziu. Prežil zajatie, i tažkú nemoc. Uprostred veľkých bolestí, keď dokončil svoju piešej k Slnku — prekrásny chválospev o stvorení a Stvoriteľovi — (mortem cantando suscepit), zomrel v nesmiernej chudobe 3. októbra 1226 vo veku 44 rokov.

Stoí za to, aby sme sa zahŕbili do slov jednej z jeho modlitieb a premietli si ju do našich konkrétnych situácií:

Pane,
urob zo mňa nástroj pokoja:
aby som prinášal lásku, kde je nenávist,
odpustenie, kde je urážka,
jednotu, kde je nesvornosť,
vieru, kde je blud,
nádej, kde je zúfalstvo,
radost, kde je smútok,
svetlo, kde vládne tma.
Pomôž mi,
aby som netúžil po úteche, ale tešil,
po porozumení, ale chápal,
po láske, ale miloval.
Ved kto dáva, ten dostane,
kto odpúšťa, tomu bude odpustené,
kto zomiera, vstane k životu...
jk

IZÁK

Patriarcha Izák akoby sa strácal v tieni iných dvoch mužov — Abraháma na jednej a Jakoba na druhej strane. Hoci poznáme jeho meno, nezanechal v našich myslach hlbšie stopy. Keby sme mali odpovedať na otázku, čo o ňom všetko vieme, nezašli by sme asi príliš daleko za onen pamätný deň, v ktorý Abrahám vzal svojho jediného syna a poviazał ho a položil na oltár...

Izák, podobne ako Noe a Lot pred ním, mal veľmi slubný začiatok, ale menej dobrý záver. Vo svojom čine viery a poslušnosti jediným rozmachom daleko predstihol tých, čo žili pred ním. Sme tak zaujati Abrahámom a jeho vierou a poslušnosťou na hore Moria, že zabúdame na úlohu, ktorá pripadla Izákovi a obdivuhodný jeho postoj knej. Na ten veľký triumf viery a sebaobety. Nedivím sa, že Cirkev po všetky časy videla v Izákovi predobraz na nášho Pána a v hore Moria záhradu getsemanskú a Golgotu. Lebo keď prišla posledná agónia vedľa toho hrozny oltára na tom strašnom vrchu — „Nie moja, ale Tvoja vôle nech sa stane“ — vytrysklo zo zlomeného srdca Izákovho to, čo oveľa neskôr a nie daleko od toho miesta zo srdca samého Pána — výkrik podrobenia sa a odovzdanej poslušnosti.

Ale Abrahám sa spolu s Izákom vrátili späť k Sáre a žili nadalej ako im bolo na tejto zemi vymerané.

„A Izák býval pri studni Živého vidiaceho ma“. To nás upútava. Je to naznené, aby nás upútalo. A aby nám to neunklo, spomína sa to opäť a ešte s väčším dôrazom. V Kanáne, akonáhle mal Izák vlastný stan, postavil ho pri Hagarinej studni. Hagar, ako viete, bola dievka Izákovej matky. A nielen to, ona bola aj jeho prvou pestúnkou. Izák a Izmael, tito dvaja nevlastní bratia sa spolu hrávali, spolu boli vychovávaní až kým sa ich matky nerozišli a Hagar so synom bola nútrená utieciť do púste. Ale malé deti nezabúdajú na svoju prvú pestúnkú, najmä ak im vyprávala také úchvatné príbehy, aké vedela vyprávať Hagar malému Izákovi — o palácoch, pyramídach a chránoch, o Níle a krokodíloch Egypta. A potom, ako Izák vyrastal, vo chvílkach tiesne a bolesti a vzájomnej dôvery Hagar bola vedená, aby tomuto zbožnému chlapcovi rozpozدala svoj nádherný príbeh o studni Živého vidiaceho ma. A tento príbeh tak uchvátil mladého Izáka, že do konca svojho života nezmeskal príležitosť napísať sa vody z tej studne, kedykoľvek sa nachádzal v jej blízkosti.

Keď si Izák volil miesto pre svoj stan, ktoré by to malo byť po vrchu Moria ak nie toto, pre Hagarinhho zbožného odchovanca miesto sotva menej posvätné než samo Jehova-jireh. Živý vidiaci ma — to bolo jedno z dvoch najsvätejších miest na zemi pre dvoch Hagarínch chlapcov, a, ako sa občas stáva, ten, ktorý neboli jej vlastný, si všetko lepšie zapsísal do pamäti a podľa toho upravil svoj životný beh. Nie je to poverčivost vyhľadávať miesta, na ktorých Boh navštěvoval svoj ľud. Niežebý On tam musel byť stále a viač než inde, ale tam sme lepšie pripravení sa s Ním stretnúť. A Boh prichádza k tým, čo sú pripravení sa s Ním stretnúť kdekoľvek sa nachádzajú, lebo u Boha nieto uprednostňovania miest. A nič Ho na žiadne miesto nepríťahne tak ako srdce podobné Jeho srdcu. A tak kedykoľvek videl ako slzy Izákovej padajú do vody z ktorej pil, vždy ho Boh na vštívil. A Izák neprešiel okolo tej studne, nesadol si knej, nenapísal sa z nej bez toho, žeby z jeho očí neskanuli slzy súčitu s Hagar, s ktorou tak nedobre naložil a s Izmaelom, úbohým vyhnancom. Som veľmi vďačný Mojžišovi, že to zaznamenal a potom ešte podčiarkol, že akonáhle mal Izák vlastný stan, postavil ho pri studni Hagarinej.

Teraz je neskoré popoludnie, predvečer Izákovej svadby. Abrahámov služobník splnil svoju úlohu a blíži sa k stanu svojho pána s jeho nevestou pod svojou ochranou. „A Izák bol vyšiel premýšľať na poli, keď sa chýlilo k večeru“. Cely

ten deň strávil Izák na modlitbe a v premýšľaní. Obľuboval samotu a premýšľanie. Myslel na svojho otca Abraháma a matku Sáru, potom na svoje narodenie, záračné, lebo mimo času. Potom prešiel na Hagar, svoju egyptskú pestúnkú a na Izmaela, nevlastného brata a na všetku tu nepriazeň, ktorá postihla Hagar a Izmaela kvôli nemu. A potom na tú studňu a všetko, čo sa pri nej odohralo a na žeravo vpísaný do jeho srdca, že po celé roky cítil jeho povravy zauzlené okolo svojich plieč a videl a videl ten nôž lesknúť sa nad svojou hlavou ... až zrazu jeho srdce radosťou poskočilo, keď zdvihol hlavu a zbadal v diaľke zástup tiav ako sa pomaly približuje so svojím vzácnym nákladom. Až kým neprišli k nemu, Izák sa stále modlil a kľaňal sa v duchu Hosподinovi, Bohu Abraháma — jeho zbožného otca. Je to prekrásna scéna pri západu slnka. „A Izák bol vyšiel premýšľať na poli, keď sa chýlilo k večeru. A keď pozdvihol svoje oči, videl a hľa, tavy prichádzali. A Rebeka tiež pozdvihla svoje oči a videla Izáka a zosadla z favy. A povedala služobníkovi: Kto je to tamten muž, ktorý nám to ide po poli oproti? A služobník riekoł: To je môj pán. Vtedy vzala závoj a zakryla sa. A služobník rozprával Izákovi všetko, čo vykonal. A Izák ju voviedol do stanu Sáry, svojej matky, a tak si vzal Rebeku, a bola mu ženou, a voviedol ju a potešil sa Izák po smrti svojej matky.“

Prorocké slovo o budúcnosti dvojčiat v živote Rebekinom, Ezau a Jakoba, potom to, ako Ezau predá svoje prvorodenstvo tvoria živý opis, za ktorým sme ihned uvedení k smrtnému lôžku Izákovmu. „A stalo sa, keď sa zostarel Izák, a jeho oči zoslabli tak, že nevidel, zavolal Ezaua, svojho staršieho syna, a riekoł mu: Môj synu. A on mu odpovedal: Tu som, otče. A riekoł: Nože hľa, som už starý, neviem dňa svojej smrti. A tak teraz vezmi, prosím, svoju zbraň, svoj túl a svoj luk, a vyjdí na pole a ulov mi zverinu. A priprav mi chutný pokrm, aký mám rád. Dones mi ho, a budem jest, aby ta požehnala moja duša, prv ako zomriem“ Už skôr sme sa dočítali, že Izák miloval Ezaua, lebo jedával z jeho lovu. Áno, lov a jeho produkty! Úloha, akú jedlo zohralo pri celom tom smutnom vývine medzi bratmi nás nútí zamyslieť sa nad tým, aký význam má pri nás a pred čím nás ich príbeh varuje.

Ked opäťovne čítam príbeh Izákov, je mi čoraz zrejmeejšie, že čím bola závisť pri Kainovi, víno pri Noachovi, zmyselnosť pri Chámovi, bohatstvo pri Lotovi, tým bola zverina pri Izákovovi. Nemôžem inak. Chcel som to obísť z úcty k starému patriarchovi a z vďačnosti za vrch Hospodinov a studňu Hagarinu, ale nemôžem. „Chutný pokrm, aký mám rád...“ pokrm, zverina, toto zaváňa až po smrteľnú postel Izákovu, takže pri nej i fažko nám vydržaf. Izákova hlavná väšeň je silná i v jeho posledných dňoch. Moji bratia, Biblia nie je prijímateľ osôb. Ona stavia prostú, nahú pravdu pred všetko ostatné. Pred úctu, čest a dobré meno, pred to, čo povzbudí ba i to, čo vychováva.

Neukáznenosť vo veci jedla, láska k dobrému pokrmu, poživačnosť drží v podanstve nejedného z ľudí, ktorým by sa inak nedalo nič vyčítať, ľudí i nadaných a dokonca i starých. Ani milosť Božia, ani vrelý záujem o veci ducha a myseľ, ani pokročilý vek nie sú vstave vykorení alebo čo i len oslabí túto neresť. Nezdalo by sa nám to divným u mužov, ktorí trávia svoj život vonku, ako bol i Ezau. Ale že sa jedlo stane osídľom takým, čo sú stále doma, to je na pováženie. A Izák vo svojej starobe stál sa otcom všetkých takýchto ľudí. Jeho láska k synom závisela od ich zručnosti pri love. Izák bol dobre naladený ak sa dobre najedol. Ak ste sa chceli staf účastnými Izákovho požehnania, bolo treba prísť k nemu po jedle. Vtom sa mu podobajú všetci, ktorých bohem je brúcho, ktorí príliš veľa a príliš často myslia na to, čo budú jest a čo budú piť. Izák sa stal predchodom všetkých, čo sú poddajní a slaboskí pre svoju poživačnosť. A preto nikdy nesadajme za stôl, ak sme si pri modlitbe neuvedomili, že naše telá sú údmi Kristovými a že či jeme, či pijeme, všetko máme konat na slávu Božiu. Jeho nadovšetko milujeme a budeme vedieť ako zaobchodiť s telom i s pokrmmom.

sprac. mk

NEPOCTIVÝ — ŠAFÁŘ

Hned v úvodu se přiznám, že mě od počátku toto podobenství v Lukáši 16:1 až 13 popouzelo svým „rozcházením se zákony logiky“, zraňovalo můj „cit pro spravedlnost“ a zbavovalo chuti se jím zabývat.

Proč Pán nejen toleruje tak zjevnou nepravost, ale dokonce toho nehodného člověka chválí, doporučuje jeho nemoralické praktiky a „ponižuje syny světla“? Je potom nějaký div, že si ho farizejové zlehčují a posmívají se mu? (v. 14)

Dnes právě na tomto podobenství zjišťuji k svému velkému zahanbení své základní nedostatky ve vztahu k Božímu slovu (povrchnost), ve vztahu k lidem (soběckou nešetrnost pro neoprávněné předsudky) a ve vztahu k Bohu (naprosté nepochopení Jeho srdce, moudrosti a dokonalé vůle)! K tomu jsem zřejmě dosud nedorostl — a tak činím z toho upřímné pokání. Chceš to učinit se mnou, drahý čtenáři? Ne-li, zařaď se zcela nutně dříve nebo později mezi ty „lakotné farizeje“ (v. 14), dostane se ti posléze s nimi téhož odсудku Páně (v. 15) a nikdy neporozumíš „aféře s nepravým vládařem“, již právě tebe chce Pán probudit z tvého duchovního spánku! (v. 8—13)

A. K povrchnímu vztahu k Božímu slovu:

Kraličtí uvádějí v souvislosti s obviněním „nepravého vládaře“.

1. výraz „JAKO BY mrhal“ ve slovenském textu „bol ohovorený, že mrhá“) — v. 1!

Toho jsem si zprvu ve své přirozené antipatii k člověku uvedenému do tak nepříznivého světla — vůbec ani nepovšiml. Na druhé straně jsem se vůbec - kupodivu — nijak nepozastavil nad nečestným jednáním a charakterem oných žalobců a pravděpodobnými motivy jejich činu! Málo jsem dbal

2. výrazu „obžalování před Pánem“ (či dokonce „ohovorení“)! — v. 11 Obžaloba tedy není nikterak jasně doložena, je přednesena zřejmě zcela nefér způsobem za zády šafáře, který je tímto zcela nepřipraven bez jakékoliv výstrahy postaven před šokující sdělení

a rozhodnutí svého pána! [viz „co to slyším o tobě“, „vydej počet“, „nebudeš moci déle vládnouti“ — v. 2.] Šlo skutečně žalobcům o pravdu a spravedlnost, a majetek jejich pána nebo spíše o likvidaci a ponížení šafářovo (v nemohoucnosti jeho „kopání“ či hanbě jeho „žebroty“), anebo, což je snadně uhodnout z jejich „křivého jednání“, o vlastní vmluvlení se v pánonu přízeň svým rádoby „záslužným činem“ — z kariérnických či jiných zísnitých důvodů?

3. Slovo Boží se zmiňuje dále pouze o šafářově mrhání pánoným statkem (a nikoliv o dalších hříšných obžalovaného!) Žalobci tedy ani při svém pomlouvačství na nic jiného nepřišli a domnívali se při své vlastní lakotnosti, že to pánu zcela postačí ...

4. A konečně — Pán přece nechválí šafáře vůbec, tedy tím méně za jeho skutečné či domnělé nepravosti, ale svou chválu vyzdvihuje pouze jeho „opatrné“ — prozíravé jednání, které u „synů světla“ marně hledá a které může nalézt spíše u lidí, žijících bez Boha na světě... A k tomu má pádný důvod nejen jako ten pravý — dobrý šafář svého Otce ve vztahu k nepravým šafářům Božích pravd, jimž jsou farizejové a zákonici, kteří by neměli pohrdat hříšníky, Samaritány a pohany, ale v něčem podstatném, co sami nemají, se od nich dokonce učit! Jen ve svém vztahu k farizejům to říká můj Pán? Ne! K nám-všem „synům světla“ — především ke mně! (v. 8—13)

Duch svatý mne skrze poctivý a ne-předpojatý postoj k tomuto úseku Božího slova teprve usvědčuje:

1. že já sám jsem tím největším mrhačem statků svého Pána, které mi svěřil! (marnotratným synem L 15:13)

Vždyť vlastně vše, co jsem a mám, je přece Jeho tak draze vykoupené vlastnictví a já s tím nakladám jako se svým vlastním majetkem podle své libovůle! Tak zneužívám těla k službě své tělesnosti a tělesnosti druhých, mimo to, abych jim sloužil Pánu, zneužívám svých duševních schopností k vlastní

sebeřealizaci a k žádané službě lidem a ne svému Pánu, svá duchovní obdarování zadržuji neb utrácím ve službě cizímu duchu, duchu světa a jeho moudrosti, aniž bych stál cele k dispozici Duchu svého Pána v Jeho díle a ne svých vlastních tužeb, představ a nároků...

Prožíváš „své vladařství“ podobně se mnou, drahý čtenáři a nebude to pro tebe nepředstavitelný šok, až tě Pán náhle odvolá, aby vydal z něho počet? Nečekej, až tě druzi obžalují a pomlouví, ale raději se obviň před svým Pámem sám! Uvědom si svoji odpovědnost před Pámem za sobě svěřené „vladařství“ — měj bázeň Boží! (F 2:12, 2K 5:10—11)

2. že já sám patřím mezi ty žalobce a pomlouvače svých bližních!

Vždyť jsem nakloněn závidět jiným to, co sám nemám, nebo se mi nedaří — a to už je jen krůček ke kritizování, vyhledávání jejich chyb, pohoršování nad nimi, se zadostiučiněním naslouchat pomlouvačným a nactiutračným řečem, věřit jim a dále šířit zlé, nevzdělavatelné a duchovně vražedné řeči, často zcela nepodložené nebo dokonce nepravdivé... a jaký z toho zisk, i kdyby byly pravdivé? Kdo mi k tomu vlastně dal právo, abych přijal takový „apoštolař“? Kolikrát jsem jen alibisticky mlčel z falešné zbabělosti a trestuhodně všechnosti k takovým kverulantským řečem, místo abych se těch nepřítomných obžalovaných zastal a tutto „morovou nákazu“ zastavil a nepustil přes práh svého domu známými otázkami:

a) Je to něco pěkného, co mi chceš říci? Ne-li, nech si to pro sebe — já se o zlé nezájmám...

b) Už jsi promluvil o této věci s tím, koho se přímo týká? Nejsem-li to já sám, jsi zřejmě na mylné adrese!

c) Už jsi něco učinil pro nápravu té věci? Ne-li, proč tě ta věc vlastně tak velice zajímá?...

A kde je vůbec má úloha obhájce a přimluvce za chybající bližní - můj kněžský úkol a sebeobětující láska, když jsem se ještě dodnes z takového pojetí „obecenství dítěk Božích“ — ve „zbožných a přitom pomlouvačných řečech o nepřítomných lidech“ a ze svých

pokryteckých způsobů nedal mocí Božího Slova a Ducha osvobodit? Chceš se dálé „dotýkat malomocenství“ bez kněžského očišťování a bez uzdravující moci Ducha Kristova? (5M 24:8—9, 2Kr 5:26—27) Toužíš se mnou, drahý čtenáři, po pravém kněžském posvěcení od Pána a po pravém kněžském prostřednictví? Očist se tedy od těch věcí, posvěcuji se pro svého Pána — a On tě očistí, posvětí a uvede — ne na veřejnost, ale do tvého pokojšku na tvá kolena či tvář (kterou si vždy pečlivě umyješ)! (Mt 6:5—6, 17—18)

3. že já sám mám „svrablavé uši k slyšení Božího slova“ (2Tm 4:3) a ve své předpojatosti si dovoluji zlehčovat význam slov svého Pána v jejich osobním významu právě pro sebe - a v tomto odmítání, že se toto týká někoho jiného a ne mne, se vlastně nikterak nelíším od těch farizejů a zákoníků!

Ale o plnosti onoho pravého vztahu k Pánu a o tom, jak Mu dosud málo rozumím, se ti chci svěřit později. Dříve si budeme muset ještě pohovořit o otázce mého — a dovolíš-li i tvého vztahu k lidem, který mi s tak adresou naléhavostí položil právě v tomto podobenství Duch svatý na srdce! Ale i to až v dalším čísle Živých slov s přání k svátkům štědrosti Boží lásky k nám, kdy snad přece jen jsou lidská srdce k sobě přistupnější!

„Pane, oživ nás skrze svou „vodu“ a Ducha, zmocni svého slova, aby nás mocně zraňovalo a nenechal nás v naší povrchnosti a vlažnosti — ve stavu naší rezignované či dokonce pohodlné spokojenosti se sebou samým!“

Kk

ZŮSTAŇTEŽ

VE MNĚ

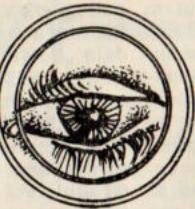
A

JÁ

VE VĀS

J 15:4

právě jste byl filmován

Dnes dosáhla technika letecké fotografie úrovně hraničící téměř s nepravděpodobností. Snímek předměstského sídliště z tryskového letadla letitého ohromnou rychlostí ve výšce 600 metrů může prozradit nejúžasnejší věci: kolik domů tu stojí, kolik místnosti je v každém domě, kolik osob v nich bydlí, kdo z nich má auto, motocykl či televizní přístroj, a je-li snímek pořízen za slunného dne, kdy nějaká rodina tráví siestu v zahradě, lze dokonce zjistit, jaké čte noviny. — Neexistuje nic, co by pilotu-špiónovi mohlo ujít, uvádí v článku „Tajemství již neexistují“ K. Polkehn. (Světadly z ptačí perspektivy, Orbis 1967.) A technika jde dále. Letecká fotografie a družice dnes doplňují kartografické údaje nepřístupných oblastí, určují počasí, proměřují výšky větrů, pomáhají při hledání nerostného bohatství, barevných kovů, diamantu, uranu atp.

Nelze-li upřít vyspělost lidské techniky a lidskému umu, nelze tím více upřít Bohu-Stvořiteli, že: „Hospodin patře s nebe, vidí všecky syny lidské, — z přibytku svého dohlédá ke všechněm obyvatelům země, spatřuje všecky skutky jejich“ (Ž 33:13—15). „A není stvoření, kteréž by nebylo zjevné před očima toho, o kterémž je řeč naše.“ (Žd 4:13). Ano, Bůh dohlédá dál, než nejvyspělejší technika, **On hledí k srdeci** (1S 16:7).

Ať je nám jakkoliv nepříjemné být sledován, mít někoho nad sebou nebo za zády, nemůžeme svatému Bohu upřít právo na hodnocení života. Život je darem Božím a máme s ním zacházet jako se svěřenou hřívou tak, abychom dosáhli spasení a věčného života. Pátravé oko Boží nás všechny sleduje, jak se stavíme k Božím řádům a všichni spějeme vstří konečnému hodnocení. Jemu nic neuje, nic se neskryje, nic se neztratí. Ano, člověče, jsi sledován, „sub specie aeternitatis“ — pod zorným úhlem věčnosti.

Do této pro nás neprávě příjemné situace, ve které cítíme, že máme již vše „předem prohráno“, nám Písmo nabízí zcela jiný, právě tak „šokující“ pohled. Bůh ve své lásce nechce soudit a potrestat člověka zahnutím, zříká se spravedlivého hněvu a soudu a nabízí jedinečnou milost: Člověče, jsi nenaprávitelně porušený, hříšný a zlý, a přece ti nabízím záchrannu — spásu ve svém Synu, Ježíši Kristu! Chápeš to? Máš šanci se zachránit, „skrýt se v Něm, v Jeho oběti, ve výkupné ceně Jeho krve, již zaplatil za tebe požadavkům dokonalé svatosti a spravedlnosti,“ máš ještě úžasnou šanci zbavit se děsivého přízraku soudu.

V Pánu Ježíši přichází na svět „Boží oko“. Pátravé oko Soudce se v Něm mění v „oko Lásky“. Když Pán oslovuje Natanaele: „Aj, pravý Izraelský, v němžto lsti není“, a že jej viděl dříve, než jej Filip zavolal, nemůže Natanael zadržet svůj údiv a volá: „Mistré, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten král Izraelský.“ Pán mu pak říká: „— že jsem řekl: viděl jsem tebe pod fíkem, věříš. Větší věci nad tyto uzříš.“ A tak zde máme před sebou Božího Syna, kterýž „znal všechny, aniž potřeboval, aby mu kdo svědectví vydával o člověku, nebo **On věděl, co by bylo v člověku**“ (J 1:48—52; 2:24—25). Mohli bychom si připomenout nespočetné množství obrazů, jak Boží láska, Boží oko se rozhlíží v neutěšených lidských pomerech a cítí s námi. Pláče nad Jeruzalémem, „stoná

duchem“ a kormoutí se u hrobu Lazarova, je milosrdenským hnuto k matce z Naim, k Jairovi a jiným.

Bůh v Kristu přišel hledat a spasit, co zahynulo. Kdo odvrátí svůj zrak od zraku Pána Ježíše, odvrací se o oka Spasitele a musí neodvrátně očekávat, že se s ním setká jako se Soudcem. **Otec dal vše do Jeho rukou, naši spásu i soud nad námi.** Všechna hodnocení „dla“ křesťanů, jakož i všech lidských skutků, vše je svěřeno Pánu Ježíši. A opět je tedy náš život, život dětí Božích pod pátravým pohledem Jeho majestátu. Před soudnou stolicí Kristovou stane se a „jednoho každého dílo bude zjeveno, oheň je zprubuje. Zůstane-li čí dílo, vezme odplatu, pak-li zhorí, vezme škodu“ (1K 3:13—15). On bude hodnotit to, co kdo „skrz tělo způsobil, podle toho jaká čí práce byla, bud v dobrém neb ve zlém“ (2K 5:10). Jak vážné je uvědomit si skutečnost přesných záznám života a „s bázní a třesením konat své spasení“.

Ve vztahu k závěru dějin a posledního soudu u „Velkého bflého tránu“ čteme, že „budou otevřeny knihy a kniha jiná také jest otevřína, to je kniha života, i souzeni jsou mrtví podle toho...“ (Zj 20:12). Jsou uváděny dvojí záznamy „knihy“ a „kniha“ — jako podklady pro soud. Jak zvláštní jsou tyto knihy skutků. Představují evidenci všeho, co lidé mluví (i každé prázdné slovo), co myslí a činí. Nic nebude minulé, ale stane se opět živým, přítomným, viditelným, jasným. Nikdo nebude přitom v konfrontaci s fakty nic mluvit, nebude se nic tázat, ani odpovídat (Job 9:31, Mt 22:12). Postačující bude, že budou „knihy otevřeny“ a přítomní budou souzeni „jakž psáno jest“. Nebude bezpředmětných protestů.

Také jiná kniha bude otevřena, **kniha života**, kniha Beránkova. Sám Pán vede tuto knihu. On sám bude čist jména z této knihy před Otcem i před anděly (Zj 3:5). **A kdož není nalezen v knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého.** V obou případech soudu sedí na tránu Boží Syn, Pán Ježíš. Všechny ony vzpomnenuté „zaknihované záznamy“ jsou v Jeho rukou. Jak budou vypadat ve skutečnosti? — Nevíme. Připustíme-li, že Bůh je ve své vševedoucnosti nepotřebuje, neboť „On ví všechno, co by bylo v člověku“, pak „knihy“ oněch přesvědčivých dokladů jsou pro Boží stvoření — především pro člověka samého a jeho vlastní sebehodnocení! A v tomto případě se nabízí otázka: Ne nosíme je nakonec sami v sobě? — Je známo, že v situacích, kdy je člověk v nebezpečí života, promítne se mu někdy v několika sekundách celý jeho život, od dětství až po dospělost, s nejmenšími podrobnostmi. Ano, to, co se dávno prožilo, zůstává někde skryto v podvědomí, aby vystoupilo opět na scénu v příhodný čas v obnovené živosti — ano, nic se nemůže ztratit, co se jednou událo!

Také svědomí je silný vnitřní hlas Bohem daný, který člověka znepokojuje, obviňuje a soudí. Je neúplatným soudcem nejen všech našich činů, ale také všeho našeho myšlení a pohnutek. Je to „vnitřní oko“ člověka, které čím více má světla, tím lépe vidí. Je-li osvícené Božím slovem, je citlivější, ale i to méně osvícené pracuje zcela zákonitě v souladu s mírou oné osvícenosti — a tedy i odpovědností! Existuje mnoho důkazů činnosti svědomí v nás. Vzpomeňme na událost, kterou líčí spisovatel F. M. Dostoevský v knize „Zločin a trest“. Razkolník, mladý nuzný student, osnuje vraždu, aby získal peníze. Svůj záměr uskutečňuje. Zabije chladnokrevně dvě ženy, které jsou pro něho vzhledem k jejich morální úrovni pouze „dvě lidské vši“. Získané peníze zakopává do země. Celý čin provádí tak dokonale, že mu nikdo nemůže nic dokázat a právem se nyní domnívá, že není nikoho, jemuž by se musel za své myšlení, čítění a čin zodpovídat. A tu se náhle proti své vlastní vůli setkává se zákonem nejvyššího soudního tribunálu v sobě samém, se svým svědomím. Peníze nepoužil, kudy chodil, přemýšlel, stonal a chrádal. Když se jeho rozpolenost stala neúnosnou, jde na policii, sám se udává ze svého zločinu a nachází svou vnitřní úlevu v nastoupeném trestu. Neunesl tíhu vinu a hlasu

svědomí (oných skrytých knih — záznámů svých hříchů), volil přiznání, soud, vězení, vyhnání na Sibiř.

Vše napovídá, že „knihy“ si píše každý sám a každý je také sám v sobě nosí. V závěrečném hodnocení života naše svědomí, paměť, vědomí i podvědomí sehrají před Bohem nespornou roli neumílitelného žalobce. Jednou se, člověče, odvive tvůj život jako film a sám sebe odsoudíš (J 8:9).

Apoštol Pavel také mluví o vůdčím postavení „zákonu v mysli“, který ve své nejvnitřnější bytosti s radostí souhlasí s čistým, svatým a dokonalým zákonem Božím, ale je v typickém rozporu se zákonem těla, se skutky a jednáním. A po projevené bolesti nad touto tragickou skutečností následuje projev radosti: „Jedině Bohu dík, že — nyní není žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (Ř k. 7 a 8). **A tak věřící člověk smí jít vstří budoucnosti v plné jistotě víry, maje očištěné srdce od svědomí zlého (Žd 10:22).**

Kéž bychom dokázali vyvodit moudré závěry pro svůj život. Bůh na nás stále hledí. „Jeho oči hledí a vička zkouší“ (Ž 10:4). „On končiny země spatřuje, a všecko, což jest pod nebem, vidí“ (Jb 28:24).

V létech po osvobození využívali jsme čas ke kolportáži v místech, kde ještě nebyla shromáždění věřících. Mezi takové patřilo i pohraniční město Krnov s množstvím novousedláků. Nabízeli jsme Bible, letáčky a zvali do shromáždění. Vzpomínám si na výjimečnou službu letáčků — hodných svého jména. Vystoupili jsme totiž na věž Cvilína a jelikož byl dost silný vítr, neodolali jsme a několik letáčků vyhodili. S velkým potěšením jsme sledovali, jak je vítr nese do města. Předvídali jsme, jaký údiv vyvolá v chodcích, když jim přistane u nohou sdělení: PRÁVĚ JSTE BYL FILMOVÁN. S jakým překvapením si četli letáček a jak se asi rozhlíželi!

Af jsi kdokoliv a nalézáš se kdekoli, věz, že jsi filmován. Bůh činí záznamy života. I teď, v této chvíli Boží kamery běží. Necht je zachycen okamžik Tvého rozhodnutí pro Spasitele Pána Ježíše s prosbou „vymaž všechny nepravosti mé“ (Ž 51:11). Učiň tak, dokud je doba milosti, aby ses s Ním nemusel setkat jako se soudcem!

„Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřich přikryt jest. Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti...“ (Ž 31:1, 2).

šek-

NĚKOLIK OTÁZEK PRO CHVÍLI ZTIŠENÍ

1. Ve kterém verši Písma má láska něco společné se stromem?
2. Čím dokážeme, že milujeme Boha?
3. Co je připodobněno sladkosti medu v ústech?
4. Jaké jsou důvody pro „plnou radost“?
5. Co se v nás denně obnovuje?
6. Čím byl naplněn Štěpán při své službě?
7. Třikrát za sebou v průběhu několika minut řekl Pán Ježíš o sobě, že je JAHVE. Kde o tom čteme?
8. Čí král je Abaddon? Kdo o něm mluví ve Starém zákoně?
9. Jakou štafetu donesl Pavel až do cíle?
10. O čem máme přemýšlet?

-jos

Odpovědi:

1. Ef 3:18 — koreny. 2. Jl 4:12 — milujeme-li druhého. 3. Pt 24:14 — moudrost.
4. Hlas Zemnice, vlastnosti radosti Pana Ježíše, prosba k Otci — J 3:29, 15:11, 16:24. 5. Vnitřní životek 2K 4:16. 6. Sk 6:8 — všrou, milost a moc. 7. J 18:5—8 — Ja jsem. 8. Kralem demona Zj 9:11, Job 26:6. 9. Víru — 2Tm 4:7, 10.

KUHLHANIE NA OBE STRANY

Máme účast skoro na každom zhromaždení veriacich
Doma si čítavame Božie slovo
Modlievame sa sami i s rodinou
Občas niekomu svedčime o Božej láske
Občas aj niekoho prakticky potešíme návštevou
Vieme sa usmievať a ako-tak aj pôsobiť pokoj

Vybuchujeme často pre maličkosti
Smejeme sa akoby nič vulgárному vtipu
Nevieme zniest neprijemnú príbuznú
Neodpustíme si aktívne, či pasívne sledovanie
Športových podujatí
Podaktori z nás dokážu perfektne robiť recenzie
televíznych seriálov
Neodmietneme ani druhý pohár zlatého moku

Kuľháme na obe strany

Hospodin sa nás opýtal
ústami proroka Eliáša:
— Dokedy budete kuľhat na obe strany?

Ked ešte svitne pre nás nový deň
a my chceme ísť v ústrety vytýčeným cieľom
padnime najprv do prachu pokánie
pred Pánom života i smrti
Žalujme na seba bezhranične
A ked nás ešte pozdvihnu Otcove ramená
po ceste domov si už nikdy viac nedovoľme
kuľhat na obe strany

jk

- Modlitba je výborným liekom všetkých rodinných bolestí a fažkostí.
- Nevďační ľudia žijú bez radosti. Kto Bohu za všetko ďakuje, stále sa z niečoho raduje.
- I ten najpomalší človek — ked nestráca z očí cieľ — je rýchlejší ako ten, ktorý stále behá len sem a tam.

ABIŠAJ

Kto je Abišaj?

Nie je veľa tých, ktorí by tak hned mohli povedať, kto on bol a či bol dobrý alebo zlý. Od počiatku vystupuje v Dávidovej družine a prejavuje sa ako veľmi vyhranený charakter. Patril medzi tých prvých, ktorí sa zhromaždili k Dávidovi v čase jeho prenásledovania, o ktorých Božie Slovo hovorí: „A zhromaždovali sa k nemu všetci takí, ktorí boli v nejakej úzkosti, ako aj všetci, ktorí boli zadlžení, ktorí mali horkosť v duši a bol nad nimi vojvodom“ (1S 22:2). Bola to najmä Dávidova rodina, čo sa ho pridŕžala v jeho vyhnanstve pred Saulom a Abišaj do nej patril. On bol Dávidovým synovcom — synom jeho sestry Ceruje a mal bratov Joába a Azaela (1Pa 2:16). Joáb bol veliteľom Dávidovho vojska, Azael padol rukou Abnera v boji, ktorý bol medzi vojskom Dávidovým a Iš-bóšetovým. Abišaj bol od počiatku veliteľom osobnej Dávidovej stráže a bol mu vždy najbližšie.

Abišajova vernosť

Ako si zaslúžil miesto po Dávidovom boku? Dávid mu ho nezveril bezdôvodne. Abišaj sa ukázal statočným ešte v čase, keď Saul prenásledoval Dávida a Dávid sa skrýval v lesoch a jaskyniach. Pri jednej príležitosti, keď Saul s vojskom sa priblížili k Dávidovej družine, sa stalo toto: „A Dávid vstal a prišiel k miestu, na ktorom táboril Saul. A Dávid videl miesto, na ktorom ležal Saul aj Abner, syn Nérov, veliteľ jeho vojska. A Saul ležal na mieste otočenom vozmi a Iud táboril vokol neho. Vtedy odpovedal Dávid a riekol Achimelechovi Hetejskému a Abišajovi, synovi Ceruje, bratovi Joábovu a riekol: Kto pôjde so mnou dolu do tábora k Saulovi? A Abišaj povedal: Ja pôjdem dolu s tebou“ (1S 26:5,6).

„Ja pôjdem s tebou“ — tak znie roz hodný Abišajov hlas. Neobzerá sa, či pôjde do nebezpečenstva nieko druhý, on sám sa prihlasuje, lebo chce byť všade s Dávidom. Jeho rozhodnutie mu

vynieslo navždy, aby sa zdržoval po boku Dávida a bol jeho druhom a osobným ochrancom.

Ideme aj my, ktorí sme sa k Pánovi Ježišovi a jeho družine pridali v čase Jeho zaznávania a prenásledovania, ide me s Ním všade a nasledujeme Ho aj do ľažkostí? Abišaj išiel do samého stredu nepriateľského tábora. Bola to cesta dolu. A čo bolo tam?

„A tak prišiel Dávid a Abišaj k Iudu v noci. A hľa, Saul ležal a spal medzi vozmi a jeho kopija bola zabodená v zemi pri jeho hlave a Abner a Iud ležal vokol neho. Vtedy riekol Abišaj Dávidovi: Boh zavrel dnes twojho nepriateľa do twojej ruky. Preto teraz dovol, aby som ho prebodnul kopijou až do zeme jedným razom a nebude treba, aby som ho bodnul druhý raz. Ale Dávid riekol Abišajovi: Nezahub ho! Lebo ktože by vystrel svoju ruku na pomazaného Hospodinovho a bol by bez viny“ (1S 26:7—9)?

Zabíť nepriateľa! Ochrániť kráľa! Však Dávid je pomazaný! To boli Abišajove myšlienky. Ale Dávid sa chráni násilia a zveruje pomstu za bezpríčiné prenásledovanie do Božích rúk. Len nie záhuba! Len nie smrť! To sú Dávidove myšlienky. Abišajov návrh sa neuskutočnil.

Napriek tomu Dávid ocenil jeho statočnosť a vernosť a zatúžil mať ho pri sebe vždy ako osobného spoločníka. Kým Joáb bol veliteľom Dávidovho vojska, Abišaj bol jeho osobným strážcom. Aj on dostával vojenské úlohy (2S 2:18—24; 10:10—14) a bol Joábovým sekundantom vo vojnách, ale jeho miesto bolo vždy blízko Dávida. Bolo to miesto menej slávne a nápadné, ale záslužné.

Abišajova mysel bola upriamená na to — ochrániť Dávida a zabiť jeho nepriateľov. Keď Dávid utekal z Jeruzalema pred Absalomom a Šimeim Dávidovi zlorečil, Abišaj žiadal Dávida, aby mu dovolil ist odtiaf Šimeimu hlavu (2S 16:9—12). Znovu myšlienka: zabiť Dávidových nepriateľov, vykonat Božiu pomstu na tom, kto zlorečí pomazanému Hospodinovmu, teda záležitosť úplne podla Božieho Slova. Ved za zlorenie tomu, kto bol pomazaný, bola od-

platou smrť. Ale Dávid to videl inak. Jeho mysel bola — nie smrť, ale život.

Po Dávidovom návrhe spoza Jordána, keď už Absalom nežil, Šimei prosil Dávida o milosť. Tu sa znova ozýva Abišaj a hovorí: „Či naozaj by nemal zo mrieť Šimei, že zlorečil pomazanému Hospodinovmu“ (2S 19:21)? Dávid však, ktorého mysel nebola smrť, ale život, odpustil aj takému veľkému priestupníkovi.

Myself tela a myself Ducha

Dávid vystupuje v týchto príbehoch ako Abišajov protiklad. Abišaj žiada smrť pre Dávidových nepriateľov - Saula, Šimeiho a všetkých ostatných. To je myself tela. Dávid miluje život, preto odpúšta a život ochraňuje. To je myself Ducha. Nám znie takýto novozákoný odkaz Božieho Slova: „Lebo ti, ktorí sú podla tela, myslia na veci tela a tí, ktorí sú podla Ducha, na veci Ducha. Lebo myself tela je smrť a myself Ducha je život a pokoj“ (R 8:5—6). Abišaj — myself tela. Dávid — myself Ducha. Už v starozákonnej dobe mal Dávid myself Ducha, myself odpúšťania a dôvery v Boha. Už vtedy bol vyspelejší ako učedníci Pána Ježiša, ktorí prejavili myself tela, čo je smrť: Pane, či chces, aby sme povedali, aby oheň zostúpil z neba a strávíl ich, ako aj Eliáš urobil? Ale Ježiš se obrátil, pokarhal ich a povedal: „Neviete, čieho ste vy ducha lebo Syn človeka neprišiel zahubiť ľudské duše, ale spasit“ (L 9:54—56).

Aj Pán Ježiš mal svojich „Abišajov“ — radcov na pomstu, na smrť. Ale Pánovo slovo „neviete, čieho ste vy ducha“ nám prezrádza, že to nebola myself Ducha svätého, čo je život a nie smrť.

Ale vráime sa k Abišajovi. Bol stále Dávidovým pobočníkom a ochrancom. Raz sa stalo, že: „Potom mali Filištíni zase vojnu s Izraelom. A tak zišiel Dávid i jeho služobníci s ním. A keď bojovali s Filištíni, ustal Dávid. A Jišbi-be-nob, ktorý bol z detí obra Rafa, ktorého kopije hrot väzil tristo šeklov medi a ktorý mal opásaný nový meč, povedal, že zabije Dávida. Ale mu pomohol Abišaj, syn Ceruje, ktorý uderiac Filištína zabil ho. Vtedy prisahali mužovia Dávidovi jemu a riekli: „Nepôjdeš viac s nami von do boja, aby si ne-

vyhasil sviece Izraelovej“ (2S 21:15 až 17).

To je svedectvo o tom, že Abišaj si plnil dobre svoju úlohu — ochraňovať Dávida. Neraz mu zachránil život. Ale zároveň nám jeho počinanie svedčí o tom, že rozmýšľal podľa Starého zákona. Dávid prenikol ďalej. Práve v tom je obrazom na Pána Ježiša a milým v Božích očiach, kde Dávid koná podľa myseľ Ducha. Myself Ducha je život. Duch Boží oživujúci... (1M 1:2), to je ON. Ani učenici nemali novozákoné zmýšľanie, keď chceli zvolaf oheň z neba podľa Eliášovho vzoru na Samariánske mestečko zato, že tam Pána Ježiša neprijali.

Záver

Aké je z toho poučenie pre nás?

— Byť verní Pánovi Ježišovi, ako Abišaj Dávidovi, a to nielen v sláve, ale aj v období prenásledovania.

— Spoznávať myself Pána Ježiša, ktorá je totožná s myslou Ducha a snažiť sa o život, nie o smrť.

— Prijímať ako z Božej ruky aj príkorie a neuznanie, ako Dávid a Pán Ježiš a tak prejavíť myself Ducha.

— Nesnažiť sa o žiadnu pomstu alebo odplatu tým, ktorí sú Božími nepriateľmi, lebo všetko je v Božích rukách.

Aj my máme zavše v živote sklon prejavovať hrdinstvo na Abišajov spôsob — udrieť pásťou či jazykom, zlikvidovať, zničiť, usmrtiť, ale Dávidova cesta je vyššia, je to cesta Pána Ježiša. Kráčajme po nej!

ALE
NEJVĒTŠÍ
JE:
LÁSKA

BEZPEČNE DOMA

Stalo sa to počas druhej svetovej vojny. V Portugalsku misijné pracoval brat Eric Barker, ktorý tam strávil viac ako 50 rokov svojho života. Keď sa vojnová situácia zhoršovala, jeho rodina — manželka, deti, sestra s rodinou — odcestovala loďou do svojej vlasti, Veľkej Británie. O týždeň, v nedeľu, v priebehu služby Slovom tento brat povedal: „Práve som dostal zprávu, že celá moja rodina sa dostala bezpečne domov.“ Potom pokračoval vo výklade Písma.

Až neskôr sa veriaci dozvedeli plný význam týchto slov. V zpráve, ktorú pred zhromaždením E. Barker dostal, bolo oznámenie o tom, že loď, ktorá viedla jeho drahých, bola torpedovaná a všetci zahynuli. Vedomie, že všetci sú už u Pána, mu pomohlo preniest sa nad bolest a zármutok a zostať pevne stát v pokoji Pánovom.

Milý brat a sestra! Keď aj teba postihla strata a zármutok, naplňuje twoje srdce, podívaj sa hore, kde ten, kto ti bol drahý, je bezpečne „doma“. Nech sa objaví úsmev na tvojej tvári a hlboký pokoj v tvojom srdci!

Večný život 3/1973
pripr. -jos

Boží stvořitelský rád nezná „Sňatky z rozumu“ nebo ze „soucitu“. Pod vedením Páně jsou vždy muž a žena vzájemně poutáni prostredníctvím lásky. Co se ale stane, vzplane-li „veliká láska“ BEZ Božího vedení? Na toto téma píše jedna sestra z vlastní zkušenosti:

Byla jsem věřící, zvolila jsem si však vlastní cestu a vdala jsem se mimo Boží rodinu. Přineslo to mně i dětem spoustu trápení a starostí. Chtěla bych proto hlasitě volat na všechna věřící děvčata, která si zahrávají s otázkou možnosti sňatku s nevěřícím mužem: „Máš-li ho ráda, neber si ho!“

Touha po lásku a manželství je normální věc. Tak to Bůh zařídil. Ty jsi ale přijala Spasitele. Možná, že jsi vyrostla v křesťanském domově a víš, co život podle evangelia znamená. Víš, jaká je Boží vůle ve vztahu k pomíjejícím věcem zde na zemi. Jako Boží dítě se varuješ poskvrn světa. Víš, že tyto věci zarmucují Tvého Spasitele a ochromují tvé svědectví. Ale teď se najednou setkáš s mladým sympatickým mužem. Je velice seriózní, vidíš, že je pořádný a dobré vychovaný. Říká ti to, co ráda posloucháš. A najednou zjištěješ, že by pro tebe mohl být tím jediným. Je ale křestan? Není-li, pak získáváš dojem, že „může kazdopádně uvěřit...“

To první, co ti bude čábel našepťávat, je toto: „Určitě se změní, až si ho vezmu...“ Ale pravděpodobně se nezmění NIKDY. Vím to z vlastní trpké zkušenosti.

Rozhodla jsem se být svému muži tou nejlepší manželkou. Chtěla jsem žít vzorně a všechno uspořádat co nejlépe. Domnívala jsem se, že pak můj manžel se mnou jistě půjde společnou cestou.

Tak nás satan dokáže obelhat. Brzy poznáš, že tvůj muž bude v manželství prosazovat SVOU cestu právě při takové tvé službě vice, než kdykoliv předtím. Od počátku se chopil iniciativy, naproti tomu ty jsi udělala ústupek od své nejdůležitější zásady a on si je toho dobře vědom. Může uznávat, ctít, obdivovat tvou výru, ale o tvůj životní styl stát nebude; naopak bude neustále toužit po rado-vánkách tohoto světa.

Následky tvé neposlušnosti tě bolestně zasáhnou nejcitlivěji při narození dětí. Jistě si budeš vědomy své odpovědnosti za svěřené duše malíčkých. Ráda bys viděla své děti pod vlivem Božího slova. A právě zde se vyskytnou největší těžkosti. Uvědomila sis, že touto cestou budeš muset jít sama? Pokaždé, když budeš chtít zastávat stanovisko víry v tomto směru, budeš docházet ke sporům. Kde je láska, kterou jsi chtěla tak příkladně projevovat svému muži? Jen velice nerad vezme na vědomí tvůj duchovní vliv na rodinu, a proč by vlastně měl ve svých projevech ustupovat? V pozemských radovánkách, které jsou jeho živlém mu bude chybět tvá spolučást. Bude jej to stále hněvat a rozptýlovat. Budeš se snažit jej milovat a přitom budeš současně zmitána sem a tam mezi láskou ke svému muži a láskou ke svému Spasiteli.

Děti budou jako hrnčířská hlína ve tvých rukou, kterou chceš formovat do obrazu svého Mistra, ale tvá úloha bude nesmírně těžká; vliv otce bude zcela jiného zaměření než tvůj. Vaše postoje k životu, vaše pohnutky se budou zásadně rozcházet. „Zdali půjdou dva spolu, leč by se snesli?“

Jako dobrá manželka budeš usilovat o čistotu a mravnost. Avšak v myšlení a cítění přirozeného, nevykoupeného člověka může právě pohlavnost vést k těžkým problémům — zvláště když muž bude pocítovat tvou zdrženlivost ke světským způsobům jako překážku a jako ztrátu pro harmonii ve svém sexuálním životě! Těžko lze udržet jednotu těla při nejednotě duše a ducha! A chceš riskovat u svého muže možnou manželskou nevěru?

Snad si říkáš: „Bůh vyslýchá prosby. Budu-li se za svého muže modlit, jistě uvěří.“

I já tomu věřím, zcela určitě — avšak po opravdovém pokání z mé vlastní tak osudné neposlušnosti!

Vím, že Bůh udělá ve své neskonale milosti vše, aby mého muže přivedl ke Spasiteli. Ale člověk je přece jen svobodný tvor. Musí se rozhodnout sám. A to může trvat deset, ale také třeba čtyřicet let — dlouhá léta s mnoha starostmi a trápeními srdce — než se tvůj muž (snad) konečně skloní před živým Bohem.

Neposlušnost se plati draze. Bůh říká zcela jasné: „Netáhněte jha s nevěřícími“ (2K 6:14)! Kdo přestupuje Boží slovo, ponese důsledky. Zvolit vlastní lákavou cestu znamená sklonit se pod tíživé vlastní jařmo.

Zastav se a přemýšlej. Dej ve svém životě první místo Pánu Ježíši. Miluješ-li muže, který není „v Kristu“, pak si jej neber! Jinak budeš nešťastná ty i on.

A ještě jedna rada: Možná, že bude předstírat, že uvěřil. Bude navštěvovat shromáždění, jen aby tě získal. Ale to dlouho nevydrží. Musíš skutečně nejprve čekat, abys mohla dobrě přezkoušet, je-li jeho rozhodnutí opravdové a ryzí. Doprzej mu času, aby mohl růst v milosti a nedej se ovládnout svou tělesností, která se maskuje všemi možnými „duchovními“ zámkami a „zbožnými“ předsevzetími!

Postav se v tomto důležitém rozhodnutí vědomě na Boží stranu! A jestliže muž, kterého miluješ, není věřící — NEBER SI HO!

(To platí ovšem stejnou měrou o tobě, mladý věřící mužil pozn. red.)

upr. tp

● Cím více se člověk přibližuje k Bohu, tím více se stává neviditelným. Cím více se vzdaluje od Boha, tím více se snaží být viditelným.

LENOST

A toho neužitečného služebníka
uvrztež do temnosti zevnitřních.
Matouš 25:30

Existuje lenosť hluboká, ktorá bráni dokonca i jíti za zábavou. Existuje lenosť všeobecnejší, ktorá se vyhýbá pouze nudným činnostem.

Prvň lenosť je téměř nevyléčitelná, druhou vyléčit lze. Mnozí jsou nuceni k mechanické, nudné námaze, která dusí jejich nadšení; jsou bez vší pochyby galejnými otroky; ale je trestanec ubožejší než ti, kteří si o sobě myslí, že jsou volní? A nebudu i já šachovou figurkou — běžcem?

Vím přece, že všechna práce mi může být k užitku. Ospravedlní se moje nechut? Jestliže odsoudím svoji činnost jako sebe nehodnou, není to totéž, jako že špatně rozumím jejímu smyslu? Chtěl jsem ji opravdu povýšit až k svému snu? Je přece třeba, abych se odvážil podniknout něco znova. Nebudu-li mít tuto průbojnost nebo tuto důvěru, odvážuj se litovat se. Litovat se znamená slabovat se. Půjdou tedy do školy odříkání.

Jsem-li příliš domýšlivý, abych bez reptání přijal svou každodenní povinnost, abych zvítězil nad svým osudem, musím zvítězit nad sebou.

A Ty, Kriste, Ty stvořiteli světů, Ty jsi dobré zacházel s hoblíkem; Ty, který živíš všechnomír, Ty ses posadil za stůl lidí; Ty, který všechno víš, s jakou trpělivostí jsi naslouchal a nasloucháš ještě teď našemu tlachání? Ty, který máš vše a nepotřebuješ nic, nesestoupil jsi, netrpěl jsi, nebereš na sebe znova bez přestání neustálou námahou, neboť naše zlé vlastnosti potřebují Tvoji lásku?

Připomínka: Bojujte proti veškeré lenosti v nás samých i mimo nás.

II. kap., Sedir: Meditace na každý týden (Meditations pour chagrin de semaine) připr. -lm

VOLAJTE 434 34

Nedávno zaviedli aj v Bratislavě špeciálnu telefónnu linku, tzv. „linku dôvery“. Psychiatrickí odborníci na závolanie poradia, poučia, pomôžu v situáciách, keď je človek „na dne“, keď si nevie v niečom rady. Mnohým sa takto podarilo zachrániť život, keď už-už chceli spáchať samovraždu. V Bratislavе stačí zavolať 434 34 ...

Aj v živote kresťana bývajú situácie, keď potrebuje mimoriadnu pomoc, radu, potešenie, povzbudenie. Takéto situácie vlastne bývajú denne. Aké je to úžasné, že aj priamo do neba vedie „linka dôvery“. Sú vraj dve čísla, ktoré nebývajú nikdy obsadené: Žalm 50:15 a Žalm 138:3. Pozrime sa na tieto miesta v Písme, poznačme si ich a „volajme“ kedykoľvek! Náš Nebeský Otec je vždy pripravený dať tú najlepšiu odpověď a dať ju v pravý čas. Možno si povieme, ako sa dozvím odpoved, keď Pán Boh priamo nehovorí... Odpoveď býva už jednoducho v Božom Slove — v tvojej Biblia alebo cez starších a skúsenejších bratov a sestry. Ak najprv „zavoláme“ Pánovi, zdôverme sa s problémom aj tým najbližším, ktorí sú ochotní pomôcť a rozumia Božej vôle. Cez takéto linky dôvery sa dajú rešiť aj tie najkomplikovanějšie problémy duše, ducha i tela. Volajme teda v ktorúkoľvek deň, v ktorúkoľvek chvíľu. Určite nebudešem sklamani. jk

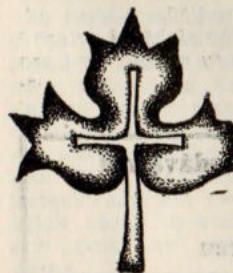
Jak jsem nevydal svědectví

Mnozí jistě namítou: „Snad jak jsem vydal svědectví, vždyť máme svědectví vydávat.“ Ano, svědectví máme vydávat, ale položme si otázku: Čeho je v našem životě větší počet, vydaných nebo nevydaných svědectví?

V našem domě bydlí dvanáct rodin. Někteří slyšeli o Kristu, někteří ne. Vedle nás bydlela jedna starší paní, která sice věřila v Boha, ale častokrát brala Ježiho jméno nadarmo a obecností s věřícími také nevyhledávala. Mnoho je takových lidí, kteří nenesou obraz Pána Ježiše, ústy sice vyznávají, ale srdcem jsou daleko. Měli jsme balkón těsně vedle sebe a jednoho letního dne jsem zaslechl z jejího balkónu „Ježiš-Maria.“ „Běž ven, dej se s ní do řeči a vydej jí konečně svědectví,“ slyším tichý hlas Ducha svatého. „Nic jí neříkej“, hovoří jiný hlas — „ona už stejně jiná nebude.“ Poslechl jsem druhý hlas a čelil si dál ve své knížce.

V našem životě to tak bývá, Duch Boží nás vede ke svědectví, my se však raději uchýlíme k pravému opaku. Naše vlastní úvahy „nahrávají“ našemu nepříteli. Duch svatý je potom uhašován, i když Písmo svaté nás nabádá „Duchem chardit a Ducha neuhašovat.“ Za několik dnů jsem měl opět možnost něco jí povědět o spasitelné moci Golgoty, ale zůstalo jen při řečech o pěkném počasí. „Měl bys jí vydat svědectví,“ nedal mi pokoj onen tichý hlas, zítra může být pozdě.“ Dlouhý čas jsem ji potom neviděl, až jednou se objevila její fotografie na pohřebním oznámení... Zachvěl jsem se... Sevřelo se mi srdce lítosti, že jsem ji neposlouhlá slovem evangelia.

Ve Starém zákoně je jedno velmi vážné místo, které říká: (Ez 33:8) „Když bych já bezbožnému: Bezbožníče, smrtí umřeš, a nemluvit bys, vystříhaje bezbožného od cesty jeho; ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky tvé vyhledávati budu!“ Ano, je to Starý zákon, který měl svůj význam hlavně pro Izraelský národ, ale představme si, že by to platilo i dnes. Pán Bůh by „vyhledával krev“ těchto lidí z naší ruky! I když je povinností každého člověka, aby se zajímal o spásu své duše a využil doby Boží milosti k hledání, poznání a členění jeho vůle, nezbavuje nás to odpovědnosti za naše bližní v této věci! Vydávání svědectví o Boží spasitelné lásce je největší výsadou znovuzrozených lidí! Víme, že andělé by rádi nesli zvěst evangelia, ale není jim to dáno. Oni totiž nepoznali hřich a své zahynutí, aby mohli vydávat osobní svědectví o odpuštění hříchů, vysvobození z nich a o milosti a lásce Boží. Jaká to výsada a radost, vydávat svědectví o Boží lásce k hříšníkovi v oběti Pána Ježiše Krista právě pro ty, kteří zakusili odpuštění, smíření a svou jistotu v drahé osobě a dokonalém díle Spasitelové! Víme, že většinou lidé svědectví nepřijímají, ale není naším úkolem „dávat vzrůst“, nýbrž „rozsvírat“. Rozsvíjejme tedy, samozřejmě s vedením a pomocí Ducha svatého, aby bylo co nejméně lidí, o kterých bychom museli s bolestí v srdci říci „... a nevydal jsem mu svědectví.“ R. N.

„...posilám Ti takový článek — Mladý křesťan a jeho charakter. Když jsem ho včera pozdě večer tak zhruba dopsal, měla jsem z něho jakousi velkou radost! Myslela jsem si, že by se snad i hodil do „Javorové stránky“. Ale teď — rozmyšlela jsem se, má-li vůbec cenu, abych Ti ho odeslala. Nevím... do ŽS se asi hodit nebudé... vždyť to je takový můj první pokus, taková má první snažba...
(Úryvek z dopisu patnáctileté věřící dívky, který jsme dostali spolu s následujícím článkem:)

Co je to vlastně charakter? Snad by se dalo říci, že charakter je to, jak vypadá člověk uvnitř. Ano, charakter je vlastně můj „vnitřní člověk“.

K charakteru nevěřícího člověka patří jen jeho povahové vlastnosti. Ale charakter – vnitřní člověk křesťana netvoří jenom povahové rysy, ale také jeho osobní vztah k Bohu. A tím se také liší křesťan od nevěřících lidí. Jaký je náš vztah k Bohu, tak se tříší i naše povaha, náš charakter. Čím je hlubší, tím pevnější a příkladnější je náš charakter.

Téměř každý člověk (věřící i nevěřící) ví, že má nějaký charakter, ale ne každý (i křesťan) ví, že s charakterem lze také něco dělat, že ho podle naší vůle můžeme měnit, že na něm lze pracovat.

Už jsi někdy sám sobě dal otázku: „Jak pracuj na svém charakteru?“ Jestli ne, měl by sis uvědomit, že charakter není tak bezvýznamný, ale že tvoří vlastně všechnu tu hodnotu a krásu člověka. Nemysli si, že krása je pouze to, jak vypadáš zvenku, jsi-li náležitě učesán a upraven, ale pravá krása člověka závisí na jeho charakteru – na jeho vnitřku.

Proto je nutné, abys o svém charakteru dobrě pečoval. A proto začni intenzívne pracovat sám na sobě! Nečekej, až budeš mít čas, ale začni hned, protože právě teď – v mládí – je na to vhodná doba. A možností je tolik!

Tak například:

- I. Jak pracovat na svém vztahu k Bohu – jak jej prohlubovat?
  - pravidelným čtením Božího Slova
  - studiem Bible
  - čtením hodnotné biblické literatury
  - modlitbou (čím více a častěji hovořím s Bohem, tím hlubší je můj vztah k Němu, čím častěji mluvím s Ním o svých bližních, tím hlubší jsou moje vztahy k lidem)
  - společnými modlitbami s věřícími
  - každodenním očišťováním se – konkrétním vyznáváním svých omylů, slabostí a hříchů
  - obecenstvím věřících, obecenstvím s mladými
  - intenzívní duchovní korespondencí (předávání zkušeností s Pánem, s Ježíšem ...)

- prací pro Pána (v tom, co se Jemu líbí)
- spolehnutím se na Pána cele, vždy a ve všem
- svědectvím nevěřícím lidem (slovou i životem)

II. Jak pracovat na své povaze?!

- učit se sebekázní
- snažit se milovat bližní jako sebe
- přát druhým úspěch a požehnání, které třeba sám u sebe postrádám
- učit se vděčnosti za všecko, co se zdá samozrejmeň nebo i nevítané
- být tichým a pokorným ve svém nitru
- učit se od Pána Ježíše, který je nám všem příkladem a vzorem.

Pojďme to zkoustit – pracovat na svém charakteru! Jen chtějme, začněme a vytřejme, aby ON i tak mohl být skrze nás oslavlen.

(Vidíme, jaké představy a tedy i nároky na křesťana a jeho vnitřní kvality má člověk už ve svých patnácti letech? Nemá to co říci nám – rodičům a všem odpovědným služebníkům na vinici Páně v dnešní době všeobecného zlehčení autorit? To není opravdu článek jen do „avorové stránky“ – tedy pro ty mladé, ale i pro ty starší a staré křesťany!) -r-

- ◆ Ten, kto dáva Bohu druhé miesto v životě, nedáva mu vlastné žiadne miesto
- ◆ Vernosť v malej veci je veľká vec!
- ◆ Nezáleží na množstve daru, ale na kvalite darcu

VIETE, ČO JE KUBIKÓZA?

Začiatkom osemdesaťtych rokov snáď celým svetom prebehla zaujímavá hračka maďarského vynálezcu Rubika – kocka plná menších farebných kociek. Otáčaním v rôznych smeroch treba dosiahnuť, aby na každej strane boli kocky tej istej farby. Je to relatívne veľmi ťažké, pretože tých rôznych otáčacích kombinácií je viac ako 1,3 milióna. Kto nepozná princíp zostavovania kociek do základnej polohy, sa môže trápiť aj celé týždne a stále sa zamotáva viac a viac. Lenže ono to človeku nedá, znova a znova sa o to pokúša, až začne strácať nervy, prehľad o čase, začne sa „hrať“ na úkor rodiny apod. Tak vzniká tzv. „kubikóza“ – nemoc zo zostavovania „magickej kocky“. Čítať som o rozvrátených manželstvách, o sanatóriech liečeniach a iných pobľomoch, ktoré vyvolala táto inak čarovná hračka. Človeka to prosté uchváti a už je akoby stratený...

V tejto súvislosti mi prichodia na um slová apoštola Pavla: „... všetko smiem, ale nebudem ničim uchvátený“ (1. Kor. 10.23, v zmysle pôvodného textu). A na druhej strane vyznáva: „... som aj uchvátený Kristom Ježišom“ (Fil. 3.12). Sú to veci na zamyslenie. Nechcem povedať, žeby sa kresťan nemohol pokúšať dať do hromady Rubikovu kocku (videl som ju v niekoľkých rodinách veriacich ľudí), alebo žeby sa nemohol zapodievať rôznej inou záujmovou činnosťou, najmä ak je to v súvislosti s detmi, ale pozor na kubikózu! Nie sú v našom živote „kocky“, ktoré nám priam hltajú drahocenný čas a pritom nás oberejú o pokoj, radost a možnosti slúžiť Pánovi? AK UŽ BYŤ NIEČIM ALEBO NIEKÝM UCHVÁTENÝ, TAK NECH JE TO PÁN JEŽIŠ KRISTUS. V Jeho diele nie je škoda žiadneho času, žiadnej námahy. Raz sa o tom v plnom rozsahu presvedčíme. Napokon ľudia uchvátení Kristom majú čas aj pre rodinu, aj pre deti, aj pre nemocných, aj pre akúkoľvek inú prácu pre Boha i pre ľudí. To je tá správna „kubikóza“, ktorej sa nemusíme báť. Naopak, v jej zájati budeme celkom isto zdraví i šťastní i spokojní. A čo je najhľavnejšie, nás život sa nemenie ciela. Na tom by každému malo záležať predovšetkým. jk

Je všeobecně známo, že většina lidí se zaměstnává nějakou zájmovou činností. Jednou z oblastí této činnosti je sběratelství. Sem patří také záliba ve sbírání frází. Jsou to slovní nebo větné obraty použité častěji v kratším časovém období. Myšlenky jsou někdy obsahově bohaté i vtipně formulovány, ale častým opakováním jejich obsah vyprchá, takže slyšíme sice „zvuk slov“, ale náplň už nevnímáme.

Mám dojem, že tato obecná zákonitost platí někdy i v našich společných shromážděních. Stává se, že častěji slyšíme citovat známé místo Písma. Nejsme-li právě v dobrém duchovním stavu, ani v modlitebném ztištění se nezamyslíme, čím nás chce Pán potěšit a obohatit vnitřního člověka. Zvláště, když vstane bratr, o kterém víme předem, co bude asi hovořit, a že se vůbec nebude držet textu. Někomu se dokonce stává, že

během shromáždění řeší své osobní a pracovní problémy.

Boží slovo však nelze srovnávat se slovy našimi. Odcházíš-li ze shromáždění bez požehnání, nebývá to pouze vína sloužícího slovem. Pán tě chce někdy oslovit i skrze mladého bratra, ale na tobě je připravit půdu. Vyprázdnil jsi své nitro od povrchnosti a polovičatosti, od křivd tobě učiněných a předsudků vůči onomu bratraru i jiným, prostě od příchylny nesouladu, o které víš, nebo ji aspoň tušíš?

Stane-li se přesto, že při vší upřímnosti zjistíš, že se opět „mláti prázdná sláma“, jak se někdy říká, očekávej požehnání od Pána skrze přečtené Slovo. A toho bratra si nezlehčí, ale modli se za něj, aby ho Duch Boží obvinil z povrchnosti a mohl být ku požehnání. Z prázdných slov bude vydávat počet přece on, proč bys tedy ty měl brát újmu pro nemoudrý postoj svého vlastního srdce? Ten, kdo se častěji opakuje, jen prozrazuje, že si málo nebo povrchně čte Boží slovo a nedostatečně se na shromáždění zmíjína modlitebně připravuje!

Je mezi námi hodně „nemocných z podvýživy“. Tato nemoc je nebezpečnější, než si připouštíme. Aniž si to včas uvědomíme, je vyřazována jedna „funkce organismu“ za druhou. Tako se „nemocný“ dostává do stavu, že už ani nevnímá, jak je na tom zle, a upozorníme-li jej na správnou „životosprávu“, bývá z toho nedorozumění.

Jsou bratři, kterým se nevydařila výchova dětí. Každý moudrý člověk ví, že to nemá nikdy předem „vyhráno“. Když však slyšíte od tohoto bratra, že on svým dětem Boží vůli ukázal a zjevil, je vám z toho smutno. Říká to totiž tak suverénně a z takové výšky, že je jasné, proč ona Boží vůle k srdcím jeho dětí nemůže pronikat. Je záražející, že po tak tragické zkušenosti jsou ještě tací, kterým se děti „ztratily“, těžko přístupní poučení a ve své „neomylnosti“ setrvávají.

Tomu, kdo se v mládí naučí naslouchat druhým lidem včetně svých vlastních dětí a bere je vážně, nepůsobí ani později potíže získat jejich srdce

pro Pána. Přichází i v nesnázích k poznání, že Bůh jej „hněte“ prostředím, do kterého jej usadil a oslovuje někdy i skrze vlastní děti, aby on zase mohl oslovit je. V tomto vzájemném působení ovzduší důvěry a lásky koná Duch Boží veliké dílo spasení našich dětí.

Ti, kterým Pán požehnal při výchově, by nám mohli podat svědectví, co to známená pokorně stavět před Spasitele své děti a modlitebnými zápasami i svým životním příkladem dát průchod působení Ducha svatého na srdce i mysl dětí, které právě u rodičů chtějí a mají právo vidět vzor křesťanství! Vidi-li značný rozpor mezi slovy a skutečností, ztráci na působnosti nejen autorita rodičů, ale jsou stále více vzdalovány a zaháněny od Pána, místo, aby byly k Němu přiváděny podle Jeho vlastní touhy a příkazu! Není divu, že si pak vyvolují svou vlastní pochybenou cestu a „umírají na poušti“, ačkoli „oáza“ je na dosah!

Když chtěl Pán Ježíš posloužit svým učedníkům, sklonil se k jejich zaprášeným nohám, dotýkal se jich s citem a osobně je umýval. Dodnes se sklání k tobě i mně aniž by tím utrpěl Jeho důstojnost.

Pán chce naplnit naše srdce a čeká, až Mu otevřeme. Až přestaneme soudit „toho vedle“ a začneme zodpovědět u sebe. A nemůžeme začít jinak, než předstupovat před Něj v pokorné modlitbě a denním „stolování s Ním“. Otevrou se nám nepoznané obzory a nás život bude nově občerstvený a obnovený. Projeví se to i v našich vzájemných vztazích — budeme mít všechny lidi rádi a nebude nás zaměstnávat starými věcmi proti komukoliv, neboť srdce bude naplněno novými. Toto ovšem nepůsobí nás rozum, ale Duch Kristův, jestliže mu dáváme prostor svým vlastním „potřebným duchem“. Takto smýšlející křesťan je zdravě upevněný a působí pokoj.

Nejčastěji citovaný text při památce Pána jsou slova samotného Pána z ev. podle Matouše 26:26–28: „když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dál-

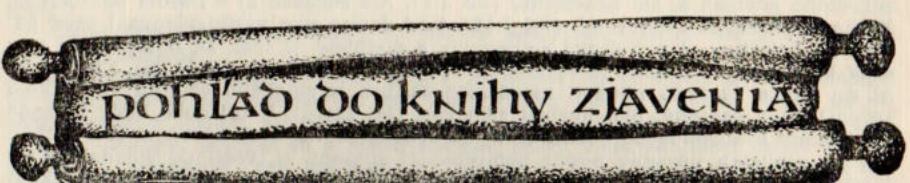
val učedníkům se slovy: Vezměte, jezte, toto jest mé tělo. Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: Pijte z něho všichni. Nebot toto jest má krev, která zpečeje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.“ (Nový překlad.) Někomu už může znít tento citát jako fráze. Mám za to, že není vhodné často používat stejněho textu, ale stane-li se tak, je mou povinností, abych otevřel srdce hlasu Ducha svatého, který má více, než rozdál. Znovu a znovu mohu vnikat do hlubin myšlení Pána Ježíše. V takové chvíli mne může Duch svatý „sytit chlebem“ z bohatého stolu prostřeného přede mnou.

Ještě nikdo se nenasylil pouhým hleděním na chléb. Užitek má ten, kdo si ulomí a sní. Nikdo také ještě nevezl požehnání z Božího slova, pokud otevřel jen ucho. Otevřít srdce hlasu Ducha vytváří předpoklad k tomu, aby mne Pán oslovil a svým Duchem potěšil, povzbudil, dal moudrost a sílu do dalších kroků a zápasů víry. On je „chlebem našeho života“ a chceme-li požehnání prožívat, bez chleba života na každý den to nejdou!

Pán podává s chlebem také víno. Když milost Boží v tobě způsobila, že jsi všem odpustil a zapomněl a za všechny se můžeš opravdově modlit, tvé srdce se raduje jako nikdy předtím. Prožíváš „sytot hojněho veselí“. Můžeš se bez zábran podívat každému do očí, protože je tvým bratrem, za kterého Pán také zaplatil. Nebudeš-li přesto někým pochopen, vezmeš to z rukou Pána Ježíše, ale toho bratra (sestru) budeš mít rád, protože už to ani jinak nedovedeš. „Kdo je v Kristu, je nové stvoření“.

Až budeš zase slyšet známý text, už to nebude fráze. Pán přece chce, abys šel domů potěšen a naplněn radostí. A ty už víš, jak to uděláš, abys vzal požehnání. To způsobí tvůj Pán, ale ze tvé strany se tomu může říci „UMĚNÍ ŽÍT“. Tomuto umění se uč napřed doma s rodiči, manželkou, manželem, dětmi. Potom ti Pán svěří práci, kde to budeš velmi potřebovat. Proto s novou touhou do Božího slova a na kolena! A pokud možno i s těmi, kteří „vzývají Pána ze srdce čistého“.

hc

26. Pri čítaní knihy Zjavenia musíme mat na mysli, že udalosti v nej opisované sú radené chronologicky, paralelne a cyklicky. Čo to znamená?

Určité udalosti sú opisované **chronologicky**, tak ako časove za sebou nasledujú. Tak napríklad v 6. kapitole sa otvárajú pečiatky knihy postupne za sebou:

1. pečiat otvorená — 6:1—2 — hlas prvej zo štyroch živých bytostí
2. pečiat otvorená — 6:3—4 — hlas druhej živej bytosti
3. pečiat otvorená — 6:5—6 — hlas tretej živej bytosti
4. pečiat otvorená — 6:7—8 — hlas štvrtnej živej bytosti
5. pečiat otvorená — 6:9—11 — pohľad do neba, kde sú duše zabitych pod oltárom — vsuvka
6. pečiat otvorená — 6:12—17 — znova súd nad zemou.

V tejto kapitole sme pri opise otvorenia 5. pečate videli udalosť v nebesiach, pred Božím trónom. **Paralelné** — vedľa seba — sú v knihe Zjavenia spomínané udalosti na zemi a na nebi. Môžu sa týkať troch skupín ľudí: cirkvi Pána Ježiša, ktorá je oslávená s Pánom v nebesiach, Izraela a ostatných národov. Podľa toho v knihe Zjavenia zaznievajú trojaké spevy vykúpených: cirkvi, z Izraela a z národov:

- hlasy 24 starších predstavujú chválospev cirkvi,
- nová pieseň zástupu 144 000 v 14:3 sa týka zachránených z Izraela,
- veľký hlas nespočetného zástupu v 7:10 znie z úst tých, ktorí prejdú veľkým súžením zo všetkých národov na zemi.

Cyklicky sú opisované udalosti, ktoré sa už stali — Písma sa k nim vracia —, alebo, ktoré sa ešte stanú v budúcnosti — Písma ich ešte spomenie. Tak v kap. 7. vidime zapečatenie svedkov, ktorí budú hlásať evanjelium kráľovstva na zemi, a v 14:1—5 sú tito svedkovia s Pánom v tisícročnom kráľovstve.

27. Pretože kniha Zjavenia je písaná v **znameniach** (pozri 1:1), musí nám Duch Boží odkryť, ktorá vec je skutočná a ktorá symbolická. Jazdci na koňoch v kap. 6. sú znamením, ale anjeli sú skutočne nebeské bytosti, Boží poslovia, ktorým je pridelená určitá úloha. Keď sa v 6:12 pri otvorení 6. pečate hovorí o tom, že „slnko zčernelo“ a „nebeské hviezdy padali na zem“, je to znamenie (symbolická charakteristika doby) na rozdiel od ľudí, vymenovaných v ich službách na zemi (v. 15).

To isté sa týka aj čísel. Veríme, že 144 000 v kap. 14. (tiež v kap. 7.) je symbolické číslo, tvorené $12 \times 12 \times 10 \times 10 \times 10$, pričom číslo 10 aj 12 je symbolické, na druhej strane 1260 dní v 11:3 predstavuje skutočne 3,5 roka. Meno Babylon (17:5) je symbolické, ale Eufrates je názov skutočnej, dnes existujúcej rieky.

28. Pri čítaní Zjavenia od 6. kapitoly bude nám robíť problém otázka **spasenia**. Bude ešte zvestované evanjelium? Ľudia boli Bohom spasení a budú ešte spasení od počiatku existencie človeka na zemi až po jej koniec. Musíme však rozlišovať, čo to znamená spasenie v zmysle večného života v sláve a čo ako časnej záchrany v konkrétnej situácii nášho pozemského života. Tak Izrael videl svoje praktické spasenie, keď prešiel Červené more. Podobne Zacheus bol spasený, keď Pán Ježiš vstúpil do jeho domu. Veriaci v Pána Ježiša Krista doby milosti sú spasení pre večnosť, neprídu na Boží súd, lebo prešli zo smrti do života. Nie sú účastníkmi zemského povolania, ale nebeského (Žd 3:1). Ale súčasne aj v našom pozemskom živote „dosahujeme spasenie“ (1K 1:18), keď denne sme vyslobodzovaní pred pádom do hriechu, od pokušenia satanovho, a podobne. O tom, že Izrael bude spasený keď pride zo Siona ich vysloboditeľ, píše apoštol Pavel (R 11:26). Kto zotrva až do konca (v tejto situácii najväčších skúšok izraelského ostatku vo veľkom súžení) bude spasený, ako hovoril sám Pán (Mt 24:13). V tej dobe bude hlásané **evanjelium kráľovstva** po celom svete na svedectvo všetkým národom (Mt 24:14), aby zo všetkých národov mohli byť niektorí spasení, tj. vošli do slávneho kráľovstva Pána Ježiša. Bude hlásané aj **večné evanjelium**, a to anjelom všetkým národom (Zj 14:6). V ňom bude vyzývať ľudí, aby sa Boha báli a dali mu chválu, slávu, klaňali sa mu, lebo prišla hodina súdu. Tito všetci „spasení“ (prostredníctvom evanjelia kráľovstva či večného evanjelia) však nebudú patrili k cirkvi (v nej sú ľudia spasení prostredníctvom evanjelia Pána Ježiša Krista), pretože v čase veľkého súženia na zemi sa ona bude v nebesiach pripravovať na svadbu Baránskou. Okrem nevesty na tejto svadbe budú prítomní aj „svadobní hostia“ — tí blahoslavení, ktorí sú povolaní k svadbe Baránskej a ktorí budú mať účasť na **prvom vzkriesení** (Zj 19:9).

29. Prve vzkriesenie začalo vtedy, keď Pán Ježiš povstal v oslávenom tele z hrobu a po ňom vstali telá mnohých zosnulých (to sú iste svätí minulých období). Toto prvé vzkriesenie, ktoré je k večnému životu, pokračuje vzkriesením cirkvi v okamihu Pánovho príchodu do povetria (1Te 4:16), a končí sa vzkriesením mučedníkov pre svedectvo Ježišovo v dobe medzi vychvátením cirkvi a príchodom Pánovým v sláve na horu Olivetskú. Títo mučeníci ožili, aby kraľovali

s Kristom v jeho tisícročnom kráľovstve na zemi (Zj 20:4). Teda nielen cirkev má diel na prvom vzkriesení, ale ako vidíme, aj mnohí ďalší spasení ľudia pred ňou a po nej. Postavenie všetkých týchto účastníkov prvého vzkriesenia bude na večnosti rozdielne podľa toho, ktoré skupiny sa týkajú.

To by však nikoho nemalo viesť k sebauspokojeniu falosošným názorom: „Ak nebudem vychvátený s cirkvou Pána Ježiša, potom budem robiť pokáanie v dňoch nasledujúcich po vychvátení a tak budem patrili k niektoréj inej skupine spasených“. Nezabúdajte, milí priatelia, že práve spolu s cirkvou bude odvolaný aj svätý Duch, ktorý dnes vede ľudí k pokáaniu. A čo potom? Kto vás obviní z hriechu, kto vám dá milosť k pokáaniu, ako sa budete modliť k Bohu — veď to všetko pôsobí Duch Boží, ktorého môžete posluchnuť na rozdiel od iných podmeniek tých ďalších skupín. Preto pre vás platí: „Dnes je čas milosti, dnes je deň spasenia, preto nezatvrdzuje svoje srdcia“! Inak ste vo vážnom nebezpečí, že vám už nikdy nebude daná ďalšia spasiteľná príležitosť a že aj nad vami Pán Boh prehlásí: Nevojdú do môjho odpočinutia (Žd 3:11). — jos

CHÁM - OHĽASY

Už po dlhší čas v našom časopise uverejňujeme životopisy biblických postáv. Zo súkromných rozhovorov i niekoľkých listov konštatujeme, že vyvolali ohľasy ako schvaujúce tak odsudzujúce. V ostatnom čase sa predmetom pozornosti stal článok Cháma. Pre dlhé intervale a malý rozsah časopisu nemôžeme uverejňovať listy v plnom znení a tak sa obmedzíme iba na stručný výber závažnejších kritických príponienok.

Článok bola vytknutá nepravdivosť a vulgárnosť a nedostatok bázne Božej v prístupe k biblickému textu, lebo sa k nemu pridávajú výmysly a dáva priestor ľudskej múdrosti a fantázii. Zvlášť otriasne zapôsobil opis posledných okamihov fiktívnej Chámovej milenky preklínajúcej Cháma než sa nad ňou zavrú vlny Potopy. A vôbec k Chámovi, ako mužovi, ktorému sám Boh požehnal, sa pristupuje nespravodivo, pripisujú sa mu veci, ktoré nemajú v Písme podkladu. Vyslovuje sa pochybnosť, či takéto príspevky majú miesto v časopise (dopis od manželov Š.). V inom liste (od br. S.) sa ako veľmi nevhodné hodnotí označenie „starý vagabund“.

Ústne vyjadrené príponienky nemôžeme zohľadniť, lebo mi nie je známa ich presná formulácia.

Kedže autor seriálu, Alexandre Whyte, už dávno nie je medzi živými, prichodí mi odpovedať zaňho, ako sa vec javí mne. Všetky články v tomto seriáli sú písané rovnakým štýlom, ktorý by som laicky nazval biblickou beletriou. Tu, na rozdiel od výkladu, pracuje sa s prostriedkami, ktoré majú základný motív článku spestriť a splastičniť. Tak bol napísaný aj Chám. Nie je preto možné a ani potrebné biblicky dokladáť kritizované „výmysly“. Ich poslaním bolo oživiť a aktualizovať konanie osôb, medzi iným. Nad čím sa však treba pozastaviť, sú dve otázky.

Prvá — či takýto štýl nevedie k skreslovaniu Slova Božieho. Tu treba hned povedať, že by bolo neprípustné prekrúcať Písma alebo odvodzovať dôležité doktríny z toho, čo je v ňom zamlčané. Ale tam, kde takého nebezpečie nehrozí, kde sa vychádza z dôkladnej znalosti Písma i vecí ľudských — môžu to byť skúsenosti z pastierskej činnosti, kladné hodnoty svetskej kultúry, sčítanost v dučovnej literatúre apod. — sa takáto metóda už dávno používa najmä v zemiach s kresťanskou tradíciou a prijíma sa v zmysle jej vlastného účelu. Inak by sa nedalo vysvetliť, prečo sa knihy ňou písané opäťovne vydávajú a nachádzajú príznivý ohlas.

Druhou je otázka, či sa nekrividí samému Chámovi. Môj názor: Je pravda, že Chám bol tiež účastný Božieho požehnania, ale rovnako platí aj to, že sa stal objektom ľudského zlorečenia, a to ešte k tomu — a napriek tomu — zo stra-

ny človeka, ktorý mu pre jeho previnenie zavdal príčinu. A toto zlorečenie, ako dobre vieme, netýka sa iba Cháma samého. Z veľkosti trestu môžeme usúdiť na veľkosť viny. Prečo Boh kladie taký dôraz na posvätnosť tela? Prečo ten jeden hriech, pri ktorom je odkrývanie nahoty predpokladom na jeho vykonanie, sa v istom zmysle od všetkých ostatných odlišuje? A k tomuto hriechu sa neprichádza naraz a z prekvapenia. Tu a opäť tu je priestor pre všetko, čo autor o Chámovi napísal.

Čo je ale základnou tému článku a prečo o takýchto veciach vôbec písat?

Preto, lebo aj tieto veci, keď sa už prihodili, sú napísané na naše napomenutie. Aj my sme v nebezpečí. Aj medzi nami sú takí, čo nielenže nezakrývajú nahotu bližných, ale radi o nej načívajú a pôžitkársky o nej ďalej reportujú. Aj na nás výkonáva svoj vplyv naša sexuálna presýtená doba. Aj medzi nami sú mužovia, s ktorými sa na svojej smutnej ceste do zahynutia budú môcť lúčiť ženy podobne ako Chámovu „milenkú“. Chceme si pred tým zakrývať oči?

A pokial by sa štýl článku nezdal dosť vyberaný, začítajme sa do prorokov alebo apoštola Jakoba. Mimochodom, Biblia je výborný príklad na rozmanitosť štýlov a žánrov, na obrazy, z ktorých nie všetky sú prijemné — ibaže tie časti Písma menej poznáme a vykladáme.

Nuž toľko k veci. Ak by článok k voľakomu prehovoril oným známym „Ty si ten muž!“ potom neboli zbytočný. V Písme je zdostatočok príkladov na to, ako správne volené podobenstvo trafi do čierneho tam, kde inak nechýbala znalosť literie. A takým podobenstvom sa mohol stať aj Chám. Ak niektorým z nás pomohol k väčšej rozhodnosti v boji s telom alebo sa nám stal výstrahou, potom to iste nebolo iba ľudské dielo.

mk

Při příležitosti jednání rady starších a zodpovědných zástupců Křesťanských sborů v ČSR jsme s pozorností vyslechli zprávu o výsledcích jednání Všeňáboženské konference, která proběhla ve dnech 10.–14. května v Moskvě na téma: „Záchrana daru života před jadernou katastrofou“.

Průběh i závěry zcela předčily původní představy: vyzněly v jednoznačný, možný apel k vladám celého světa, k jejich zástupcům ve Valném shromáždění OSN, které právě zasedá, k představitelům a příslušníkům všech náboženství, k srdcím i svědomí každého člověka, apel k míru, bez jaderných zbraní a zbraní.

I my si přejeme, aby vyjádřené výzvy účinně oslovily všechny, jimž jsou adresovány. Jsme si vědomi, že lidstvo jako celek se ocítá na rozhraní, na jakém v průběhu své historie dosud nestálo. Jaderná válka by nejen znásobila utrpení válek minulých, ale ohrozila by samotnou existenci obyvatel planety země — nejen této, ale i budoucích generací.

V této situaci nemůžeme zaujmít lhostejný a nezúčastnený postoj v úsilí o dorozumění mezi národy. Je třeba burcovat vědomí lidí, protože nebezpečí válečného konfliktu zvyšují hromadící se zásoby jaderných zbraní i teorie ospravedlnějící jejich použití, byť i zdánlivě v omezeném rozsahu.

Jako věřící lidé máme upřímný zájem o spoluuvytvárení toho, co je harmonické, dobré a ku prospěchu lidské společnosti a vidíme svůj úkol v tvořivé práci a praktické službě lásky i zvěsti evangelia žijícím lidem.
V Havířově 12. června 1982.

Petr Zeman
Jan Kašparec
v. r.

100 LET od narození J. Mrázka

Dne 16. 7. 1982 uplynulo 100 let od narození Božího služebníka, bratra Josefa MRÁZKA. Jak jsme vzpomněli v šestém čísle našeho časopisu roč. 1981, byly počátky duchovního probuzení na Těšínsku nerozlučně spjaty s dílem požehnané misijní práce br. Mrázka.

Narodil se v Těrlicku (okres Karviná). Jeho osobní probuzení nastalo při četbě knihy R. Baxtera: „O věčném odpočinutí spasených“ v roce 1900. Po přijetí Pána Ježíše jako osobního Spasitele dychtil po hlubším biblickém vzdělání, kterého se mu dostalo na biblické škole v Berlíně v letech 1907–1909. Tam se setkal také s br. F. J. Křesinou. Mezi zakladateli a učiteli této školy byli muži zvučných jmen, jako Dr. Baedecker, gen. Viebahn, Ch. Köhler, J. Warns, E. Broadbent a jiní. Během studia se mu dostalo nejen cenného duchovního vzdělání, ale také poznání různých zaměření duchovní činnosti a metod práce.

Po návratu z biblické školy se br. Mrázek zapojil do občanského povolání a zahájil systematickou misijní činnost v městě svého bydliště. Oženil se se sestrou Evou Sabelovou a od roku 1909 v Třanovicích začala pravidelná shromáždění věřících v Pána Ježíše Krista (dnes Křesťanských sborů). Tak Třanovice spolu s Bratřejovem (Vizovicemi) patří mezi nejstarší naše sbory na území ČSSR. Bratr zvěstoval evangelium, zdůrazňoval nezbytnou potřebu obrácení a znovuzrození a také biblického křtu ponovení. Sbor se zkrátka rozrostl na 40 duší.

Za nedlouho se bratr Mrozek s manželkou přestěhovali do Bohumína a tam žilé svědec o Boží lásce zjevené v Kristu Ježíši Pánu našemu zapaluje další duše. Vznikají skupiny a další sbory — Bohumín, Karviná, Těrlicko a jiné. Postupem času na těšínské roli díla Páně spolupracují bratři F. J. Křesina, učitel Vaněk a jiní. Z místních pak již vzpomenuť bratři Pavel Michálik a Alois Rodowski. Z ciziny pak dojížděli: br. F. Butscher, E. H. Broadbent, J. Lees a další.

Bratr Mrázek pracoval později misijně již cele uvolněn, a to nejen na půdě ČSR, ale i v Polsku. Pán jej vedl tak, že v roce 1922 přesídluje do Horního Slezska, do okolí Katovic a Krakova. Stará pouť a bratrské vztahy však trvají i přes hranici mezníky. Bratr Mrázek často přicházel a sloužil na Těšínsku a Ostravsku Božím slovem. Zapsal se do mysli mnohých jako živá postava svědka Pána Ježíše, jako pionýr a průkopník duchovní práce, známý svými hlubokými modlitbami, tihostí a pokorou. Při službě slovem vždy svěží a usměvavý, uvoutávající hlasitým temperamentním projevem, plným nadšení a jistoty výry. Vzpomínáme na jeho „slovenské esperanto“, kterému jsme všichni rozuměli. Jeho svědecství bylo radostné a mocné. Naposledy promluvil na sborovém ostravském dni v Polském domě o velikonocích v roce 1971.

S vděčností se ohlížíme na životní dílo vůdce, který nám mluvil slovo Boží, jak dovršil svůj život a chceme následovat jeho výry (Žd 13:7).

Bratr Josef Mrázek dokonal běh výry a vstoupil do slávy svého Pána v roce 1972, tři měsíce před dovršením svých 90 let. Jeho tělesné pozůstatky jsou uloženy na hřbitově v Ustroni v PLR.

„... I řekl mu Pán jeho: To dobré, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohým tebe ustanovím. Vejdíž v radost Pána svého“ (Mt 25:21).

-šek

47876

V posledný júlový deň tohto roka sa dožila vzácneho životného jubilea 80 rokov milá sestra Juliška Gálffyová z bratislavského zboru. Pánovi Ježišovi patri 17 rokov, keď jej k obráteniu a novému životu vieri lásky a nádeje svedectvom pomohol nezabudnuteľný brat Béla Chrenko. V posledných rokoch prechádzala rôznymi nemocami, ale úsmev sa nikdy neztratil z jej tváre. Nikomu, koho stretla, nezostala dĺžna svedectvo o svojom Záchrancovi. Mnohí odmietali, mnohí boli

lahostajní, ale pre mnohých jej svedectvo bolo prvým krokom na ceste záchrany duše. Ešte aj teraz prichádza do zhromaždenia, keď jej to len trochu zdravie dovolí a hoci jej cesta trvá aj vyše hodiny, zahanbuje mnohých mladších a zdravších. Aj touto cestou želáme milej jubilantke mnoho duchovných sôl od Pána, ktoré by ju sprevádzali v ďalšom žití.

jk

PŘEDEŠLI NÁS...

V. KOSTRÁ

Už v mladosti mal milosť stať sa kresťanom. A v tejto milosti zotrval aj keď rokov pribúdalo, i keď prišla nemoc a bolesti. Už nie je medzi nami. Začiatkom augusta sme sa s ním rozlúčili na priekopskom cintoríne.

Odišiel nám do vytúženej radosti svojho Pána, zostal však jeho dobrý príklad. Verný v zhromaždení i službe, v zamestnaní i rodine. Dobre bolo prísť k nemu o radu, vypočuť si jeho názor na veci zborové i praktické, dobre mať brata, ktorý s takou ochotou slúžieval slovom i rukami, naposledy pri prestavbe domu, v ktorom sa schádzame. Jeho trievze a múdre rady, miernosť vo vystupovaní, prístupnosť, skromnosť i pevnosť sú niektoré z cností, pre ktoré bude chýbať — než sa s ním stretнемe.

Veriaci z Martina
a okolia

Dne 6. dubna 1982 odvolal Pán do nebeského domova sestru Růženu MIKEŠOVOU ze Kdyně u Domažlic. Jako žena živé víry byla jasným svetlem svému manželovi, rodině a celému okolí. V poslední době prošla delší těžkou nemocí a v plné jistotě víry a očekávání na Pána byla Jim odvolána v nedožitém sedmdesátém roce života. Svědecstvím Božího Slova posloužili bratří J. Šustr a J. Staněk.

-jst

Vzpomínáme také na další bratry a sestry, kteří nás opustili v poslední době, protože si je Pán povolal k sobě. Myslíme na požehnaný život milého bratra Václava FORMÁNKA z Vizovic, který se dožil 88 let. Až do konce pozemské pouti miloval svého Pána Jeho lid. Bylo potěšením strávit alespoň několik minut rozhovoru s ním. Z jeho vzpomínek jsme uveřejnili článek v šestém čísle Živých slov, ročníku 1975. V Havířově si nečekaně Pán povolal k sobě bratra Pavla TOMANA ve věku 73 let, který věrně navštěvoval nejen domácí sbor, ale rád posloužil Slovem i v okolí. Účast věřících i spoluobčanů na jeho pohřbu potvrdila, že byl světlem pro svou rodinu i okolí.

-jos